

MORLIN IMRE
TEMPLOM
AZ ERDŐ SZÉLEN

MORLIN IMRE

TEMPLOM AZ ERDŐSZÉLEN

Morlin Imre

Templom az erdőszélen

Hét félig-meddig igaz történet, és egy mese

KORDA KIADÓ
KECSKEMÉT
1996

Kiadja a KORDA Kiadó
6000 Kecskemét, Lestár tér 2. (Tel.: 76/328-977)
Felelős vezető: dr. Bujdosó Gabriella
Megjelent a MERCATO BT. gondozásában (Tel.: 76/487-4
ISBN: 963 8004 85 1
Petőfi Nyomda és Csomagolóanyag-ipari Rt., Kecskemé
Felelős vezető: Sebesvári László vezérigazgató

Tartalom

Öten a hóviharban	7
Éjféli látogató	19
A perzsabundás hölgy	25
Gázolás	33
Bodri	39
A tiszteletdíj	49
Az életmentő mese	57
A forrás	71

Öten a hóviharban

A plébánia bejáratához vezető lépcső alján felcsatolom cipőmre a hegymászó vasakat. Tombol a hideg szél, kegyetlenül arcomba csapja a hópelyheket. Nem is pelyhek, majdhogy pici jéguszilánkok. A kedves nővér, akit kicsöngetek, nem nagy lelkesedéssel fogad. Olyan furcsán néz rám: Atya leborotváltatta a szakállát? Igaz, megtettem, mert télen nem jó a szakáll. Ráfagy még a lehet is.

De miért volt olyan – hogy is mondjam? – barátságatlan? Vagy még jobb: olyan riadt? Nem is invitált befelé, amit máskor mindig megtesz. Igaz, úgysem fogadtam volna el. Későre jár már. Csak arra kértem, telefonáljon fel a hegyre a házvezető nővérnek, hogy már itt vagyok a plébánián, és indulok fel gyalog. Fél óra múlva fönt leszek. Becsukódik a plébánia ajtaja. Mogorva, sötétbarna rácsa mögött a folyosó magányába vonul vissza a riadt apácaarc. Elindulok. Itt, a falu szélén még világít az utcai lámpasor utolsó hírnöke. Fénykörében vadul táncolnak az apró, sűrű hópelyhek. Az utolsó ház a suszter háza. Cégtábláját cibálja a szél, míg féloldalt le nem szakítja. Most veri ide-oda. Petőfi jut eszembe. Megölte valaki magát, ez hozta ezt a rút időt, füttyül a szél, táncol a tányér...

Amint az emelkedő ösvényén, a vastagodó hótakaron a szembeszéllel birkózva előre küzdöm magam, visszaemlékezem a templomra a város túlsó szélén, ahova hívtak: tartsak előadást az imádságról. Kellemsen be volt fűtve. Mikor odaérkeztem, nyoma sem volt annak, hogy mi készülődik. Csendes, hó nélküli, téli délután volt. Fagyott ugyan, de nem volt hideg. Az utcai világítást akkor kapcsolták be. Az osztorok végén a neoncsövek nyugtalanul vibráltak, míg néhány pillanat múlva megállapodva szórták az egyenletes kék fényt a templomba igyekvő hívekre. Eléggé tele volt a templom. Az emberek gyakori panasza: nem tudnak imádkozni. Érdekelte hát őket a meghirdetett téma. Fiatalok is ültek a padsorokban, érdeklődő arcukat szívesen figyeltem. Miközben beszéltem, belépett a nem túl nagy városszéli templomba egy férfi, aki figyelő szemmel jött lassan előre a padsorok között. Hiába kínálták helytel, nem fogadta el. Csak jött előre. Egyre közelebb az olvasópulthoz, ahonnan beszéltem. Az első padnál megállt, és rám figyelve várakozott. Persze nem lehetett őt nem észre vennem. Sőt, figyelmem egyre jobban feléje fordult. Valahol már találkoztunk. Miközben a szóbeli és elmélkedő ima rejtelmait próbáltam emberközelbe hozni, lassan felderengett bennem, hogy ezt a férfit ismerem. Honnan? Leányfaluról? Igen, onnan. Egyik lelkigyakorlatom résztvevője volt. A lelkigyakorlatozó orvos csoport egyik fiatal „doktor bácsi”-ja. Jól meg is barátkoztunk akkor. A központi vérellátó vezető orvosa...

Valaki jön szembe velem a havas, jeges ösvényen.

– Járnak a buszok? – kérdezi.

- Igen, járnak, ha nehezen is.
- Nem fél egyedül barangolni itt?
- Nem barangolok, hanem hazafelé igyekszem.
- Nem fél? – kérdi újra.
- Mitől félnék?
- Nem hallotta? Bankrablás történt és a rabló errefelé

vette az útját. Szellemképét is bemutatták, azzal a magyarázattal fűszerezve, hogy feltevés szerint szakállát leborotválta.

Önkéntelenül is végigsimítok képemen. Jól kicsípte a hideg. Kezdek fáradni. Még fele úton sem vagyok. Egyre nehezebben kapaszkodom a vastagodó hódunyhában. Jól meg kell emelni a lábam, hogy lépni tudjak. Az emberem rója az utat lefelé. neki könnyebb. Lábam nyomát követheti. Igaz, én is az övét. Bár hamarosan befűjja a hó mindkettőnkét. Órákra pillantok. Már negyed órája viaskodom az orkánnal. És még milyen messze van az erdő! Az út negyedét sem tettem még meg. Izzadok az erőlködéstől. Meg kellene pihennem. De hát... Megfázás... Tüdőgyulladás... Megyek tovább. Lihegek. A lankás hegyoldalra épített nyaralók is elmaradoznak. Egyikét-másikát téliesítették. Ott még laknak. Van, amelyikből kékes fény szűrődik ki. Nézik a Tv-t. Aztán elnyeli fényüket a hóvihar. Lankadok. Le kellene ülni. De azt telefonáltattam a plébániáról, hogy fél óra múlva otthon leszek. Ugyan. Talán majd egy óra múlva. Ha így haladok tovább. Egyre fáradtabb leszek. Tényleg le kellene ülnöm. Pihenten könnyebben, gyorsabban haladhatnék. Farönk vár rám az erdő szélén. Odavonszolom magam. Nincs erőm, hogy lekotorjam róla a havat. Rátelepszem...

Valaki megráz: Itt akar megfagyni? Felriadok. Egy szakállas férfi áll előttem. Fején havas csuklya. Úgy látszik, elaludtam – motyogtam. Fölráncigál. Nem valami kíméletesen. Bunda van rajta prémgallérral. Elenged: Ne essen el! Tartsa magát! Lapos üveget húz elő a zsebéből. Igyék néhány kortyot. Szót fogadok. Szilva pálinka. Meleg járja át a testemet. Köszönöm. Visszaadom az üveget. Köszönöm. Megmentőm is húz belőle egyet, aztán visszacsúsztatja bundája zsebébe.

– Ki maga, hogy ilyen időben itt csatangol az erdőben?

A hóvihar elállt. Elállt a szél is. Felhőfoszlányok rohannak az égen, néha előbújik a Hold sárga, hideg tányérja. Aztán egészen kitisztul, és a vastagon havas tájat előnti a holdvilág.

– Itt lakom.

– Hogyhogy itt?

– A tisztáson, felelem óvatosan.

– Szóval a templomnál? Nincs a tisztáson más ház.

Csak nem papja annak a templomnak?

– És ha az volnék?

– Kár volna ha itt fagyna meg.

– Talán.

– Számomra egészen biztosan.

Gyanakodva nézek rá.

– Majd elmondom, de menjünk, mert odafagy a talpunk.

A fákon vastagon pihen a hó. Élvezném is ezt a csillogó, holdfényes látványt, ha nem lennék holt fáradt. Elindulunk.

– Lépjen a nyomomba. Úgy könnyebb.

Lassan, szótlanul megyünk. Talpunk alatt csikorog a hó.

– Tudja, hogy múlt éjjel betörték az egyik OTP bankba?

– Hallottam róla.

– És azt is, hogy errefelé keres egérutat az ipse? Nem fél, hogy találkozik vele?

– Ön majd megvéd.

– És ha én volnék az? Mutatták a szellemképét a TV-ben. Szakállasan. Magyarázták, hogy bizonyára lebortválja a szakállát, hogy ne találjanak rá.

– Ön meg szakállas.

– Ez is lehet trükk? Nem? Azt híresztelik, hogy lebortválja a szakállát.

Rápillantok.

– Lehet – mondom.

Némán megyünk tovább. Egyre jobban fáradok. Kapkodom a levegőt, hevesebben lökdös a szívem.

– Álljunk meg egy kicsit – javaslom.

Rám néz.

– Nem bírja?

Csak a fejemmel intek. Pár pillanat után karon ragad és tovább vonszol.

– Köszönöm. Így könnyebb.

De aztán egyre csak lassabban megy.

– Mondanék valamit.

Megállunk. Kérdően néz rám.

– Az elágazásnál – lihegem – jobbra menjünk. A bozót mögött egy kunyhó van. egy remete él ott.

– Egy remete? – lepődik meg. – A huszadik században remete?

– Majd meglátja.

Tovább vonszol, de az elágazásnál tényleg jobbra fordul, és a bozót közti csapáson vezet.

– Jól megyünk?

Biccentek. Már látszik a kunyhó. Rozoga ajtaja tárva-nyitva.

– Ott akar maga megpihenni, melegedni?

A kunyhó lakója meghallhatta lépteinket. Kiállt a kályiba ajtajába. Negyven körüli férfi. Torzonborz haj, szakáll.

– Isten hozta – mondja vidáman. – Épp most fűtök. Betessékel jéghideg kunyhójába.

– Üljenek le a lócára.

Hamar becsukja az ajtót és magára teríti köpenyét, megdörzsöli kezét és leül.

– Ugye milyen jó meleg lett?

Útitársam kérdően néz rá. Nevet:

– Alkantárai Pétertől tanultam. A szenttől. Ő, így fűtött, ha fázni kezdett magányos cellájában. Ledobta köpenyét, kitárta az ajtót. Jól lehűlt minden. Akkor becsukta az ajtót, ablakot. Az is volt cellája falán. Kis lyuk. Aztán magára vette köpenyét, és nyomban meleget érzett. Jó, mi?

Ragyogott a szeme, és mosolygott.

– De fűteni azért tudok. A vendégeim kedvéért. Látom, atya, majd megfagy.

A sarokban kis régimódú kályha áll. Szalmacsóvát dug bele, néhány gallyat tesz rá a vékonyából. Sercen a gyufa, s máris lobog a tűz.

– Üljenek mellé. Melegedjenek. Atya meg is izzadt. Vegye le a kabátját. Ó, a fiatalember, jól bírja magát. Akár neki is vetkőzhet. Egy korty pálinkát?

– Egy remetének az is lehet?

– Csak az ilyen póruljártak számára, mint maguk. Vagy egy órája volt itt egy fiatalember, annak is jól esett. – Előhúzza az üveget. – Az is jól meghúzta. Nem látták? A nyomát se? Persze a hó befedte. Akkor még ugyancsak havazott.

A tűz vidáman pattog, a korty pálinka is melegít. A csendet kísérom töri meg.

– Szakállas volt?

A remete a tüzet piszkálja. Most hirtelen a kérdező felé fordul.

– Nem, nem volt szakáll.

– Nem félt tőle?

– Félni? Miért?

– Egyszer majd agyonverik itt, és kirabolják.

– Engem? Ugyan miért? Nincs itt elrabolni való.

Visszafordul a kályhához, és újabb rőzscesomót dob a tűzre.

– Mit akart a váratlan látogatója – kérdezem. – Ismerte?

– Dehogy. Most láttam először. Bár... bár? Ó, minden ember ismerősünk. Minden ember Isten képmása, mindenkiért meghalt Krisztus Urunk. Mindenki az üdvösségre rendeltetett.

– Meg a pokolra – morogja kísérom.

– Arra nem rendeltetett senki – feleli. – Oda önként megy az ember.

Újból csend. A tűzre dobott rőzse most lángol fel. Pattog, világít, melegít. erőt érzek magamban, hogy utunkat folytassuk.

– Talán mehetnénk – pillantok ismeretlen társamra, és a kabátom után nyúlok.

– Hogy mit akart az a fiatalember? – veszi fel a kérdés fonálát a remete. Az imént adós maradt a válasszal.

– Csak azt kérdezte, hogy nyitva van-e az erdei templom. És meddig. Aztán tovább állt. Marasztaltam, várjon, míg a hóvihar eláll. Nem ér rá, válaszolta és elsietett.

– Mit akarhatott a templomban? – kérdem elgondolkodva.

Nem felel, csak a vállát vonogatja.

– No, menjünk – szól útitársam. – Én is a templomba igyekszem. Bejuthatok?

– Ha már bezárták, beengedhetem. Ha fontos.

– Fontos!

– Fontos?

– De azért mégse induljanak. Újra vihar támad. Nem hallják?

– Ugyan. Olyan csend van...

– Már zúg is a szél. Ne induljanak el. Kavarognak már az első hópelyhek.

– Csak el kell indulnom. A nővérek nem tudják, mi történhetett velem.

A remete kitarja a kalyiba ajtaját.

– Nézze csak!

A szél máris besodor kavargó hópehelyfelhőt. Becsukja az ajtót.

– Maradjanak. Én felmegyek a nővérekhez. Megnyugtatom őket. Még vacsorát is küldhetnek.

– Menjünk együtt – javaslom.

– Nem, nem. A rövid ösvényen megyek. Az meredek, és keresztezi a vaddisznó csapás. Ne akarjon találkozni velük.

– És maga? Magát nem bántják?

– Az más. Én közöttük élek. Ismernek. Etetem őket. Az őzeket is. Egymást sem bántják.

Kilép az ajtón. A szél már élesen süvít. Sötétben maradunk. A tűz fénye világít némileg.

– Negyed óra múlva itt lehet – mondom.

Útitársam körülnéz. Tűzrevalót keres. Valami ruhadarab akad a kezébe. A tűzhöz viszi. Egy sál. Narancsszínű sál.

– A feleségemé – dadogja.

– Ugyan – mondom. – Mit keresett volna ő itt? Ilyen időben.

– De biztos, hogy az övé. Nézze. A neve. Ili. Ő hímezte a sarkába.

Nézem én is.

– Mire gondol most?

– A tű itt van a zsebemben.

– Tű? Miféle tű? Nem értem.

– Injekciós tű. A vérellátóból.

Mutatja.

– Ne nyúljon hozzá! AIDS fertőzött.

– Tessék?

Riadtan húzom vissza a kezemet.

– Ha itt járt, akkor itt lehet a közelben.

– Kicsoda?

– A feleségem.

Hallgatok.

– Ezt ő kapja.

– Megőrült?!

– Én nem. Hanem ő. Egy pasas miatt el akar hagyni.

A gyerekeket is. És...

– És maga őt akarja megfertőzni?

– Nem ölöm meg, látja. Csak...

– Csak indirekte. Hiszen megfertőzi majd az új élet-társát, meg a születendő gyermekeket is... Ezt akarja?

– Pontosan ezt.

– Maga orvos?

Hallgat.

– Ismeri X. doktort? – Mondom a nevét a templomi hallgatónak.

– Hogyne. Ő a főnököm.

– És megengedte?

– Ugyan. Elloptam.

– Amit tett, az lopásnál is több. Hiszen tudtommal ott minden nyilván van tartva.

– Nem veszik észre. Kicseréltem.

– De amit tenni akar, az gyilkosság. Hármas gyil...

Valaki fölrántja az ajtót. Egy férfi.

– Hol a pap?

Megáll a nyitott ajtóban. Csak a teste fogja fel a befelé zúdulni akaró hóförgeteget.

– Csukja be az ajtót – mondom csendesen.

Lerántja a havas csuklyáját. Útitársam dermedtem feláll.

– Mit keres itt? Netán a feleségemet? Csak a sálja maradt itt.

A hangja gúnyos.

– Ön izgatott. Akar egy nyugtatót? Van nálam egy kitűnő injekció.

– Várni! – kiáltok erőlyesen. – Én vagyok a pap. Mit akar?

– A templomba akarok jutni. A perselyhez.

– Nekem is ideadhatja, amit oda szánt. Megbízik bennem?

Csend.

– Tegye el az injekciós tűt – szólok hátra.

– A pénzemet akarom!

– A pénzét? A templomban?

– Hát nem érti? A nyomomban vannak. A nagy perselybe dugtam, amit...

– Amit elloptál, te betörő. Köröz a rendőrség, mi? Nyomodban vannak? Mi van a feleségemmel?

Dermedt csend. Majd nyöszörgő hangon:

– Nem tudom. Elhagyott. Pedig érte tettem. Most mi lesz ...?

– Följeleni önmagát, és visszaadja a pénzt. Mind a perselyben van? Hiánytalanul?

Fejével igent int.

– A beismerés, a kár megtérítése enyhébb büntetést biztosíthat. Emberéletben nem esett kár?

– Nem ... nem! – ordítja.

– Nem sebesített meg senkit?

– Nem ... nem... – elcsuklik a hangja.

– Maga meg vigye vissza a tűt és tegye a helyére. Senki sem fogja megtudni. Tőlem biztosan nem.

Morgás, majd motozás a hátam mögött. Kintről hangok hallatszanak. Női hang is. Nyílik az ajtó, a belépők

csak a fiatalember széles hátát látják. Mi sem látjuk őket.

– Bocsánat – hallatszik a remete hangja.

Az ajtót becsukják. Homály, sötétség, riadt csend.

– Jöjjön velem, fiatalember – mondom. – A nyomozók bizonyára keresik a templom körül. A perselybe rejtett pénzt visszakupja és beszolgáltatja nekik. Én is ott leszek. Együtt várjuk a rendőrséget.

– Kedves remete szomszéd, kérem rendezze el útitársamnak és Ilinek az ügyét. Hiszen a felesége.

Karon fogom a fiatalembert, lábammal kirúgom az ajtót. Kilépünk. Sarkammal belököm. A vihar elülőben. A hold elő-előbújik a rohanó felhőfoszlányok mögül.

Éjféli látogató

Lépésekre riadt. Valaki jár a folyosón a szobája előtt. Legalább három lépést biztosan hallott. Megrémült. Este bezárt mindent. A templom kapuját a ráccsal együtt, a rendház bejárati ajtaját a ráccsal együtt. Néhány évvel ezelőtt, amikor betörték a templomba, minden ajtót még külön erős ráccsal biztosított. Az ablakon erős vasrácsok... Csak nem rekedt bent valaki a templomban? De hiszen mindent alaposan végignézett zárás előtt. A padok közét, az újságáros asztal és a fal közötti esetleges búvóhelyet. Benézett az oltár mögé, ellenőrizte a kórus feljárót, a gyóntatószék ajtajait. Gondosan zárva talált mindent. Agyán pillanatok alatt futott ez át. Elég éberem alszik, ha betörik az ajtót, vagy reszelik, kalapálják a rácsokat, okvetlen felébredt volna, vagy legalább a sekrestyése, aki a földszinten lakik.

A lépések halk zaját néma csend követte. Kiugrott az ágyból, és reflex mozdulattal bezárta szobája ajtaját. Sohasem szokta bezárni. Se éjjel, se nappal. Még ha elmegy hazulról, akkor sem. Mindenki bízott. A sekrestyésben, a nővérekben, akik az emeleten laktak a folyosó végén. Ők sem ébredtek föl? Fülelt. Semmi nesz. Erőt vett magán. Maga elé kapta nagy tollas páróját a feje alól – érthetetlen védekező reflexszel – hirtelen fordított egyet a kulcsra, s egyazon mozdulattal

felrántotta az ajtót, számíttva, hogy valami támadóval találja magát szembe. Jobb kezével a párnát szorította magához, bal kezével felkattintotta a folyosólámpát. Fülelt. Teljes csend. A folyosón senki.

A lépcső szobája mellől indult a földszintre. Tágas előcsarnokba vezetett. Ott égett a villany, pedig nem gyújtotta meg. Az alsó helyiségnek csak a lépcső végén túli kis részét láthatta. Mintha dohányfüstöt érzett volna. Habozott: mit tegyen? Aztán rászánta magát, és óvatosan elindult a lépcsőn lefelé. Egy férfi ült lent az egyik karosszékekben, és dohányzott.

– Elnézést kérek, hogy éjszakai nyugalma megzavartam. Úgy látszik, bezártak engem.

– Az lehetetlen. Gondosan átnéztem mindent.

– Talán mégsem mindent. De egyre megy...

Keresztbe tette a lábát, és cigarettáját a hamutárcára illesztette.

– Kérem, foglaljon helyet. Láthatja, nincsen nálam semmi fegyver. Pénzét sem kívánom. Sőt semmiféle templomi műemlékre sem fáj a fogam.

A pap idegesen leült, a nevetséges párnát maga mellé engedte a padlóra.

– Hát akkor mit akar, mit keres itt?

– Önt, kedves atya.

Valami gúny jelent meg a szemében.

A pap most kezdte jobban szemügyre venni. Olajbarna arc, éles metszésű szemek, fekete göndör haj, kis fekete kecskeszakáll. Ujjain aranygyűrűk. Jól szabott, galambszürke zakó, valamivel sötétebb, élesre vasalt nadrág, hegyes orrú, fekete félcipő...

– Mit óhajt? Bár legszívesebben a rendőrségre telefonálnék...

– Csak nem gondol olyan naivnak, hogy a telefonját épen hagytam?

Mosolya fölényes volt, de visszafogott. Egy pillanatra a szemét is lehunyta.

– Ön nagyon szépen szokott prédikálni. Így mondják, akik ide járnak. De magam is tudok róla. Persze Szűz Máriáról prédikál.

– Ez természetes, hiszen Mária kegyhely vagyunk.

– Igen, tudom. De van, akinek nem minden tetszik az Ön prédikációiban.

– Gondolom az ateistáknak, vagy a sátánistáknak...

– Óh, azokkal nem kell törődni – mondta a másik könnyedén. – Én inkább a püspökre és néhány idős hívőre gondolok, akik az Ön lelkestségét anyagilag is meglehetősen támogatják. Nem is beszélve gondos kezűkről... Nélkülöznék, ha elveszítenék segítségüket...

– Isten sohasem hagy magunkra. Akad helyettük más...

– Lehet, hogy igaza van, de mégis... Miért húzna ujját felsőbbbségével, vagy kedvetlenítené el hűséges munkatárait?

A pap nem felelt. Várta, hogy mit akar látogatója. Ugyan kinek a megbízásából jutott be ide? Talán összejátszott a sekrestyével? Az öregnek elég baja van a templom különböző korú hölgyeivel. Zsémber öreg ember...

– Az a probléma, hogy Ön túl sokat foglalkozik a prédikációiban a sátántipró Asszonnyal. Az a kifogása az illetékeseknek, hogy nem eléggé tájékozott a teoló-

giában. A modern teológiában, legalábbis ebben a kérdésben. A pluralista felfogás sok mindent elfogadhatóan megenged.

– Például?

– Például az örökké tartó kárhozat, a pokol léte... Nehezen egyeztethető össze Isten megbocsátó irgalmával... Mások meg emlegetik a Sátán legújabb trükkjét, hogy letagadja magát... Hátha ez nem is trükk, hanem tényleg így van...

– De a Szentírásban többször is... – vág közbe a pap.

– Igen tudom, a mítosztalanítás után azonban sok mindent másként értünk a Bibliából.

– A Hiszekegyben is?

– Mire gondol?

– Alászállt a pokolokra... a seolba...

– Persze, persze... De ez az őskeresztények primitív hite.

– Ez az apostoli hitvallás, ha nem tudná, uram.

– Persze tudom. De a Biblia őket tanulatlan halászlegényeknek említi.

– Tudásuk nem onnan van, ahol – úgy látszik – ön is szerezte.

– Én nagyon jó helyről szereztem. Értesüléseim egészen megbízhatóak, egészen pontosak.

– Melyik szektának a tagja?

– Ez kérem sértés.

– És az nem sértés, hogy éjszaka így rám tör, és ki-provokál egy teológiai vitát?

– Igaza van. Elismerem, hogy tapintatlan voltam, de minden feltűnést el akartam kerülni. Engem jól ismernek egyházi berkekben, és a püspökét sem akartam az-

zal kompromittálni, hogy nem jó szemmel nézi papjának kevésbé modern prédikációit.

– A püspököm igen egyenes, szókimondó ember, már régen megmondta vonal negatív véleményét, ha hamisat tanítok.

– Jaj, ne értsen félre, nem azt mondom, hogy hamisat tanít. Csak azt, hogy nincs tekintettel érzékenyebb lelkű híveire, meg a mai fiatalokra, akik nem szeretik a pokolról, meg az ördögről szóló meséket.

– Önnek ezek mesék?

– Félreértette. Nem én mondtam, hogy mesék, de a mai fiatalok tartják annak. Ki fog ürülni a templom, ha így folytatja tovább. Én csak jót akarok önnek. És mi nek annyit emlegetni a Sátánnak és angyalainak a bukását, ami a Jelenések könyvében olvasható, abban az egészen – bocsánat az erős kifejezésért – zagyva és naiv, fantasztikus könyvben.

– Vigyázzon, az is a Szentlélektől sugalmazott írás!

– Vajon nem a Sátán sugallta?

– Ugyan, ugyan... Hiszen tagadják a létét... És ha annyira tájékozott, bizonyára emlékszik Jézus szavára, minden önmagában meghasonlott ország elpusztul. Ha a Belzebub az ördögök segítségével úzi ki az ördögöt, háza nem maradhat fönt. Ön szerint, tehát a Sátán sugallta, hogy megírassék kezdeti nagy és végérvényes bukása? A Sátán sokkal okosabb és sokkal gögösebb annál, hogy saját bukásának történetét leírassa.

Az idegen méregbe jött:

– Segíteni akartam magán. Ha nem hallgat rám, ám lássa következményeit.

– Én úgy látom, inkább a sátánistákon akart segíteni...

A villany hirtelen kialudt.

– Mit csinál itt plébános úr, éjnek idején? – nyitott be a sekrestyés. – A biztosítékot is kivágták. – Morgott egyet, aztán kitotyogott a vaksötétben, hogy megkeresse a hibát.

Kigyulladt a villany.

– Milyen hideg van itt... mormolta az álmából felriadt pap.

Körülnézett.

– De hogy kerültem ide?

Az előcsarnok foteljében ült éjjeli köntösében, mezítláb, papucs félre tolva. Párnája mellette feküdt a padlón. Körülötte mély csend. Órájára pillantott – sohasem szokta levetni, még éjszaka sem. Éjfél után egy óra. A szemközti fotelben nem ült senki.

A perzsabundás hölgy

Az orgonajáték misezáró akkordjai hatásosan hullámszanak a magas boltívek öblös térségében, a hívek már állnak, s a pap kíséretével a sekrestye felé vonul. Egy izgatott férfi lép ki az első padok egyikéből, s az egyetlen hátsó gyóntatószék felé igyekszik. Éppen eloltják világítását, s a plébános lép ki a homályos fülkéből. A férfi megszólítja:

– Atya kérem...

– Tessék – hangzik tompán a kelletlen reakálás.

– Valaki zsebre tette a Szentségeket... Az áldozáskor...

– Micsoda? – rántja föl szemöldökét a pap.

Az izgatott férfi most ismétli.

– Honnan gondolja? – A plébános hangja kételkedő. Gyakran van dolga egzaltált lelkekkel.

– Láttam.

– Tudja ki az?

– Igen, de siessünk, hiszen kimehet a templomból...

– Mutassa.

A férfi a jobb szélső padsor mentén előre siet. A pap követi. A hívek viszont nem nagyon sietnek. Élvezik a Bach praeludium záró akkordjait. A híres Kálóczi ül az orgonánál.

– Ő az – suttogja a férfi – és rámutat a második pad-sorban egy perzsabundás hölgyre. Bal keze bundájába süllyesztve. A sor közepe táján ül, időbe telik, míg ki-lép a nem túl tágas padok közül.

– Kérem, kövessen a sekrestyébe – szólítja meg hatá-rozott hangon a pap. Majd a férfihez: – Kérem, kísérje a hölgyet a sekrestyébe. A nő elsápad. A hívek felfi-gyelnek körülötte. Kényszerűen követi a papot. A férfi utána. A nagy sekrestyében csendes zsongás fogadja őket.

– Jöjjön velem – szól hátra a pap – és ön is. Kérem, szíveskedjék...

A sekrestyeajtón át csendes folyosóra érnek. A höl-gyet szorosan követi a férfi. Egy ablakmélyedésben megállnak.

– Ez a férfi látta, hogy áldozáskor ön nem vette ma-gához a Szentséget, hanem bundája zsebébe süllyesz-tette. Így van?

A hölgy dermedten áll, bal keze még mindig a bun-da ráncai között rejtőzik. Tétován húzza elő, zárt ujjait lassan szétnyitja. Tenyerén ott fehérlik az Oltáriszent-ség. A nő ajka remeg, és a keze is.

Némi csend után a pap megkérdi:

– Mit akart Urunk szent Testével művelni? – Majd pillanatnyi szünet után: – Maga katolikus?

A nő sápadt, tétován feleli:

– Férjem haldoklik. Neki akartam...

– Maga? Miért? Miért nem hív papot? Hiszen azért vagyunk...

– Nem lehet, nem hívhatom.

– Ugyanmár! Miért nem hívhat papot?

– Az életveszély miatt...
– De hiszen éppen azért kellene...
– A pap kerülne életveszélybe.
– Nem értem. Ragályos betegség...?
– Nem, nem. De tudom, ha az volna, önök akkor is jönnének. Kérem, vegye el a Szentséget.

A pap most eszmél rá, hogy mit kell gyorsan tennie. Reverendájába nyúl és előhúzza a kis betegellátót. Benne a szentkenetet rejtő pikszis is. Hamar kiveszi a másikat és bele rejtí az Úr testét. Kis kerek aranyozott dobozka. Aztán mellére szorítja:

– Mehetünk, akár azonnal is.
– Nem, nem! – kiált fojtott hangon a hölgy. – A férjem megölné önt.

– Engem? Ugyan miért? Hiszen nem is ismer.
– De azt a papot igen, aki házasságkötésünkör gyóntatta.

– Na és...?
– Nem tudom mi történt... valamivel mélyen megsértette. nem is áldozott esküvőnkör... és azóta sem... Gyűlöli a papokat...

Csend támad közöttük.
– Talán elmehetnék, plébános úr? – kérdi túlzott szerénységgel a kísérő.

A pap gondolkodik.
– Jobb volna, ha maradhatna – kérleli hasonló szerénységgel a hölgy – ha férjem megtudja, hogy pappal beszélgettem négy szemközt...

– Ha annyira gyűlöli a papokat, nem mindegy, hogy tanú jelenlétében vagy tanú nélkül?

– Ismerősök láthattak a templomban, s hogy ön behívott a sekrestyébe, sőt nemcsak a sekrestyébe...

– Badarság. Induljunk beteg férjéhez. Mi a baja?

– Rák, végső stádiumában... De kérem, ne jöjjön... mert abból tragédia lesz...

Zokogni kezd. Rázza egész felső testét, arcát kezébe temeti. A férfi tétován álldogál a háttérben

– Nincs kísérőre szükségem – veti oda a plébános, – a hölgy majd elkísér. Hol laknak?

– Tényleg el akar jönni? Kérem, könyörgöm, ne tegye...

– Egy haldoklóról értesültem, aki áldozni akar. Hogyan gondolhatja, hogy nem megyek? Messze laknak?

– Nem. Körülbelül negyed óra séta. Vagy még annyi se. Az erdőszélen, ott ahonnan gyönyörű a kilátás... És... és ön nem fogja többé látni...

Zokog.

– Nem értem. Miért beszél rejtvényekben?

– Revolver van nála. A betörők miatt. Hiszen tudja, mennyi rabló garázdálkodó rémíti ezt a környéket...

– Tudom. De engem betörőnek, vagy rablónak néznek? Így megyek, ahogyan vagyok. A papot tán felismeri?

– Biztosan. Hiszen eszén van még és éppen ezért. Nekem ne hozz ide papot – ezzel kitette revolverét az éjjeli szekrényére maga mellé. – De hozd el a Szentséget. meg akarok áldozni. – Gyónás nélkül – kérdeztem? – Ne magyarázz, hanem hozd. A többi az én dolgom. Gyújts gyertyát, tedd mellé a feszületet. Mise után várlak. Addig egész életemet meggyónom az Úristennek. – Nem mertem sem ellentmondani, sem

magyarázkodni. aztán még utánam kiáltott: – De papot ne hozz... ne merj hozni...! Megvoltam eddig is az Úristennel, nélkülük is... Hát eljöttem, ezért tettem...

Újból sírt.

– Induljunk – rendelkezett a pap határozottan.

– Ne gondolja, hogy vértanú lesz... nem a hitéért fog meghalni, hanem a férjem papgyűlölete miatt...

– Kedves asszonyom, no ne olyan tragikusan... Férjét fel fogom oldozni és meg fogom áldoztatni. A szentkenetet is feladom. Csak nem gondolja, hogy egy haldoklótól megijedek?

– Atya nem ismeri őt. Haldoklásában is nagy az akaratereje. Lehet, hogy a gyűlölet ereje...?

– Hagyjuk ezt és induljunk.

– Kérem, ne... ne tegye... engedje meg, hogy én...

– A vitának helye nincs. Induljunk!

Karon ragadta és kifele menet még vissza szólt a férfinak:

– Köszönöm, hogy segített. Imádkozzék a haldoklóért.

– Kocsi van? – kérdezte, mikor a kertkapuhoz értek.

– Nincs. Ilyen rövid útra... – a hangja sírós volt.

Egy darabig némán mentek. A templom előtti kis térség már üres volt. Az erdei utak, a kis kertek elnyelték a templomos népet. Némán mentek vagy tíz métert. Akkor a hölgy hirtelen megállt, a pap elé fordult és megfogta reverendája egyik gombját. A pap megállt.

– Kérem – mondta sírós hangon – ha kedves az élete és talán az enyém is...

A pap pillanatig nézte a könyörgő arcot. Mintha maga is ellágyult volna. Ezt a nőt ismeri... Valahonnan ismeri... De honnan...?

– Kérem, menjünk tovább. Majd meglátjuk... Lassan elindult.

– Atya – szólalt meg halkán, s újra megállt – nem emlékszik rám?

– Elsőáldozóm volt, ugye? – nézett oldalt a pap – Vagy húsz évvel ezelőtt... – világosodott meg valami régi emléke egy copfos barna kislányról...

– Igen, igen... Hogy rajongtunk akkor a káplán úrért! – Kis szünet után hozzá tette: – De akkor még nem volt ilyen kemény...

– Igen, de erről majd máskor. Sietnünk kell, hiszen férje haldoklik.

Nagy lépésekkel szaporázta útját, a nő majdnem futott mellette. Kapkodta a levegőt.

– Nem bírok ilyen gyorsan... És hiába siet – lihegte – úgysem tud bemenni, nálam a lakás kulcsa.

– Adja ide gyorsan, mert elkések. És akkor...

Egy autó robogott feléjük. Amikor a bennülő meglátta őket lassítani kezdett. Egy kéz nyúlt ki a leengedett ablakon és revolvert fogott feléjük. A kocsi nagy zökkenéssel hirtelen megállt. A pap az asszony elé ugrott.

– Az orvosunk – suttogta halálsápadtan a hölgy.

A doktor kiugrott a kocsiból. Fiatalember volt.

– Önért siettem plébános úr. Már csak percei lehetnek. Mellette ez a revolver. Félttem, hogy öngyilkos lesz, elhoztam. Tessék a kocsi...

– Siessünk – kiáltotta fojtva a pap. És nekilendült.

A nő is megélné kült. Követte a papot.

A doktor kocsijával bajlódott. Meg akart fordulni, de a szűk utcán nehézkesen ment. Gondolt egyet és hátra tolatva épp a beteg háza előtt érte utol őket.

– A kulcs – kiáltotta, és nyújtotta volna, de azok már bent voltak a házban. Rohantak végig a szobákon. A pap megbotlott, a nő megelőzte. Az utolsó ajtót vadul felrántotta. Megtorpant. Mély lélegzetet vett:

– Meghalt – suttogta – meghalt...

Lassan közeledett az ágyhoz, ahol férje összekulcsolt kézzel, viaszsárgán feküdt mozdulatlanul. Nyirkos tenyerével megsimította a halott homlokát: – Meghalt.

Aztán élénken hozzátette:

– Nézze, atya, mi van a kezében, Nézze... Rózsafüzér... Sohase mondta... nem tudtam. Talán gyűlölete titkát nem vitte magával az örökkévalóságba.

A pap lassan közeledett: – Biztos, hogy nem. Nézze, milyen nyugodt az arca.

– Ugye még lehet? – kérdezte a már térdelő asszony a papra tekintve.

A pap imát mondott. Bánatimát. Engesztelő és könnyörgő imát. Aztán feloldozta és ellátta a szent kenettel.

Akkor lépett a szobába az orvos:

– Elkéstünk? – kérdezte.

– Talán még nem... vagy, – reméljük – még nem. De imádkozzunk!

Az asszony gyertyát gyújtott és odasuttogta a doktornak:

– Nézze... – mutatott a rózsafüzérre.

Egy darabig csend volt. Mikor felálltak a harmadik már eltűnt. Még hallatszott, ahogy autója elindult.

- Erzsébet – szólt halkán a pap – mikor gyónt maga utoljára?
- Házasságkötésünkkor.
- Nem akarná elrendezni életét az Úrral, miután férje még elrendezhette?
- Most és itt?
- Férje is most és itt rendezte el...

* * *

Ruganyos léptekkel érkezett vissza sekrestyébe. A kis aranyozott pikszis, amiben az Oltáriszentséget vitte, üres volt. Gondosan megvizsgálta, nem maradt-e morzsa az Úr testéből a kis tartóban, aztán vízzel kiöblítette, szárazra törölte, s visszatette a helyére.

Gázolás

Az öreg pap csak ült az ágy mellé tölt karosszékbén. Szeme félig lehunyva, de élesen figyelt a haldokló dünynyögő hangjára. A nyitott ablakon behallatszott a madarak csivitelése. Orgonaillat érződött. Tavaszi zsongás kint, haldokló dünynyögése bent... Dezső bácsi búcsúzott hosszúra nyúlt földi életétől. Nem koptatta túl gyakran az erdő szélén csendesen meghúzódó templom küszöbét. De azért hívő volt. A maga módján. Évente gyónt és Húsvétkor megáldozott. Most a nagy útra készült. Hívatta a templom öregedő papját. Életgyónást akart végezni. Magányosan élt. Jól gondozott kertje közepén álló házacskáját, vagy inkább öregedő lakóját múltjának titokzatos homálya lengte körül.

A szomszéd, a templom öregedő papja se tudott róla semmi biztosat. Mendemondák keringtek ugyan róla. A hegyoldal lakói tudtak is egyet s mást. De volt, aki így tudta, volt aki másképp. A pap füle mellett engedte el a történeteket, ha éppen a jólértesültek mesébe kezdtek.

– Jó, majd máskor – mondta. – Most nem érek rá. Aztán kiderült, hogy sohasem ért rá meséik meghallgatására. Nem is kísérleteztek többé. Ebbe a tudatlanságba, Dezső bácsi múltjának ismeretlenségébe hívták most hozzá, a haldoklóhoz. Rendezni akarta egész életét. Ta-

lán most megtudja a titkot, ha ugyan van ilyen, bár nem túlzottan érdekelte. Mindenesetre csendben végighallgatta az öreg jámbor életgyónását. Mikor a végére ért, kissé felemelte a hangját, följebb csúszott a párnán, s félig ülve az ágy melletti asztalkán álló képre mutatott:

– A feleségem – mondta és könnybe lábadt a szeme.

A színes fotó tizenkét év körüli fiatal lánykát mutatott. S bár olyan régen állt ott a kép mint Dezső bécsi öreg háza, mégsem fakult el. Légyöpöttös sem volt. A pap elcsodálkozott.

– Hogyhogy? – kérdezte halkán a képet mustrálgatva.

– Majd mondom... mindjárt mondom...

Keze feje visszájával elmaszatolta könnyeit.

– 18 éves voltam – kezdte –, de már el is múltam... Akkor érettségiztem... Olyan szép tavasz volt, mint most...

Elhallgatott. Utána lesett az akkori tavasznak. Mint ha el is mosolyodott volna. Aztán nagy szomorúság lepte el az arcát.

– Akkor történt... Igen, akkor.

Megint elhallgatott. A pap hagyta.

– Jól sikerült az érettségim. Kitűnő lett. Szüleim megígérték: ha jeles leszek, autót kapok tőlük ajándékba... Bár ne lettem volna jeles érett... Gyilkos lettem miatta. Igen, gyilkos. Elgázoltam egy lányt. Elgázoltam a feleségemet.

A pap kissé felvonta bozontos szemöldökét. Sajnálkozva nézett az öregre. Félrebeszél – gondolta.

A haldokló észrevette.– Ne gondolja – mondta –, majd megéri, ha folytatom. Szóval megkaptam az autót. Lada volt... Volt pénze apáméknak, gondolhatja.

Sóhajtott egyet:

Bár sohase kaptam volna meg... Vagy mégis? – mintha magát kérdezte volna.

– És az osztálytársam is. Jani. Ő is kitűnő tanuló volt. Versenyeztünk. Sajnos nem csak a tanulásban. Ő is kapott kocsit. Ladát ő is. Együtt indultunk lakásunk elől. Kihívott versenyre: ki ér hamarabb a a harmadik falu templomához. Egyszerre startoltunk. Hol ő előzött, hol én voltam elől. Az első faluhoz értünk. Ő elől. Kint a tábla: 40 km. Nem törődtünk vele. Ő elviharzott, én utána.

Elfulladt a hangja. Mintha átélte volna a hajsza izgalmát. Kapkodta a levegőt. A pap hagyta.

– Aztán egy kocsisor állta utamat. Előztem és halálra gázoltam az úton áthaladó kislányt. Miatta állt a kocsisor... Rémes volt... Két kezével befedte az arcát. Mintha újra látná azt, ami rémes volt.

– Nem részletezem – lihegte. – Úgyis tudja mi van ilyenkor: mentők, rendőrség... tömeg... Majdnem meglincseltek... Mondom anyámnak, mi történt. Mire ő: „A kocsinak nem lett baja, fiam?” – Ez rettenetes volt. – A kocsinak, dadogtam, a kocsinak? Véres lett.

– Majd lemossuk – mondta az anyám és megsimogatta a fejem. Undorral löktem el a kezét: – Hát nem érti? – üvöltöttem – Halálra gázoltam egy kislányt!

A szobába beröpült egy eltévedt dongó. Került egyet, aztán kisietett a harsogó tavaszi napsütésbe. És csend lett.

– Aztán jött a temetés. A kislányt a templomban ravatalozták fel. Szülei és öt testvére állta körül a nyitott koporsót. Én is odamentem. Értheti: félve, aggódva, hogy felismernek. Sokan voltak a templomban. Mindenki akarta látni a kislányt. A halott tizenkét éves kislányt, akit én gázoltam el... A templomi rendezők ketős sorokba eligazították a népet. Én is közéjük álltam. A tömeggel lassan közeledtem a nyitott koporsóhoz. Míg oda nem értem, nem mertem fölnézni. De akkor igen. Csodálatosan szép volt. Arcocskája nyugodt. Szeme lehunyva. Minden fehér körülötte, csupa virágillat. Földbegyökerezett a lábam. Csak néztem, néztem elbűvölve. Az egyik rendező megérintette a karomat. Megrémültem, hogy felismertek. De nem. Csak tovább vezetett a többiek után. Majdnem torlódás támadt miattam. Mélységes fájdalom járt át. Valami megmagyarázhatatlan bizonyosság: Ő lett volna a feleségem!

Biztos voltam, hogy ő lett volna, ha el nem gázoltam... Haza támolyogtam.

– Adjátok oda a kocsit ajándékba a kislány szüleinek
– mondtam apámnak és éjjel megszöktem otthonról... Soha többé nem láttam őket. Ők sem engem. Külföldre szöktem...

Szünetet tartott.

– És a kép? – kérdezte fátyolos hangon a pap.

– Mindjárt mondom... Mikor évek múltán hazajöttem, felkerestem a családot. Térdre borulva vallottam be, hogy ki vagyok... Ha akarják, jelentsenek fel. Hi-

szen szökésben voltam. Csak egyet kértem, bár beismertem, hogy nem érdemlem meg, szeretnék kislányukról egy képet kapni. Bevallottam, hogy sohasem nőülök meg. Őszintén megbocsátottak, szívesen adtak egy képet. Ezt, amit itt láthat. Felkínálták segítségüket. Megköszöntem. Segítettek, hogy felépítsem ezt a vityillót. Az erdőbe jártam dolgozni. Méheket telepítettem. Elláttam őket mézzel. Irántam való szeretetből soha nem árultak el rólam semmit. Aztán elköltöztek egészen más vidékre. Kislányuk hamvait vitték magukkal. Nekem csak a képe maradt, meg a bizonyosság: Ő lett volna a feleségem. Így őrzöm ezt a képet. És most boldogan megyek, hogy találkozzam vele. Tudom, vár rám. Kiimádkozta gyilkosa megtérését...

A pap meghatottan feloldozta, ellátta a szentkenettel, megáldoztatta. Mikor a pápai áldást adta rá, Dezső bácsi mélyet lélegzett és befejezte...

Bodri

– Igazán segíthetnél – mondta az asszony, kezében jó néhány vasalt inggel egyéb fehérneművel. Hangja bosszús volt. Áthaladt a szobán, eltűnt a gyermekek szobájába vezető ajtó mögött.

Férje a fotelben ült, a TV-t nézte, fél kezével Bodri kutya füle tövét vakargatta.

Pár perc múlva az asszony visszajött.

– Többet törödsz a kutyáddal, mint a gyerekekkel...
– mondta és kilépett a konyha felé.

Férje elengedte füle mellett Éva megjegyzését. Ismer-te és unta már ezt a témát.

Bodri nem egészen tudta, hogy miről van szó, érzékelte gazdika kedvetlen hangját és gazdája egykedvűségét. Okos kutya volt. Puli. Puli a Hortobágyról. Szerette, ha a füle tövét vakargatják, azért nem avatkozott gazdikája és gazdája dolgába. Legalábbis most nem. De olykor, ha élesre fordult a dolog, közbe vakkantott. A gyerekeket szerette, voltak vagy négyen. Csak azt nem szerette, ha szeméből elsimogatták a szőrzetét. „Hogy jobban lásson” – mondogatták. De őt zavarta a nagy fény, ezért mancsával újból vissza terelte hajzatát a szeme elé. – „Ó, de buta vagy”, mondták ilyenkor a gyerekek – „Alig látsz”. Bodri nem vitatkozott velük. Ha elsimították szeme elől hajzatát, vissza vakargatta.

Nem haragudott meg érte. „Gyerekek – gondolta – nem értenek a magamfajtához.” Gazdi, meg Gazdika sohasem tettek ilyet.

A napi szenzáció a séta volt. Naponta kétszer. Akkor körülszaglászta a kis parkot, megugatta a szomszédék kuttyáját. Valami ostoba pincsi volt. Kényes illatosított kisbaba. Ha meg a család kirándult, kocsiba ültették, a rács mögé. Ez a belső csomagtartó fölött volt. Onnan nézegette az elsuhanó világot. De amikor aztán ki-eresztették a rétre, túl az erdőn, akkor igen, az volt az érdekes és izgalmas igazán. A rét túlsó sarkán karámban birkákat őriztek. Jaj volt nekik ha olyankor érkeztek a rétre, amikor kint legelésztek. Egyszeribe nekiállt terelgetni a nyáját. Alig lehetett egy jól nevelt városi pulit illedelmes viselkedésére szorítani.

– Bodri, nem jössz azonnal ide!

Nehéz volt a szófogadás, de abba hagyta a csaholást, ugrándozást, futkározást a nyáj körül és visszasomfordált gazdikához.

– Szégyelld magad – mondták neki, de a gyerekek körülölelték, és csak biztatták.

– Rajta Bodri, nézd ott szökik egy!

De gazdi akkor már nyakára csatolta a szíjat és beteltele a ketrec mögé a kocsí végébe.

– Menjünk a templomhoz – javasolták a gyerekek, – éppen harangoznak!

– Most nem – mondta az apjuk, dolgom van otthon.

– Órájára nézett: – Siessünk – mondta.

Éva homlokát ráncolta, beparancsolta a gyerekeket a kocsiba és a férje mellé ült.

– Most kezdtük volna jól érezni magunkat – szólt halkan – s lopva férjére pillantott. Valami boldog várakozás-félét látott Géza arcán. Már hetek óta rosszat sejtett. Van valakije? Utóbbi időben gyakrabban volt dolga, ahova sietnie kellett.

– Üzleti ügyek – szokta mondani.

Olykor késő este jött haza, rendszerint vidáman. Ilyenkor a gyerekekhez is kedves volt. Bár általában úgy tűnt, hogy gyerekei idegesítik. Főleg mióta „sok volt a dolga”. De Bodrival jóban volt. Mindig. Akkor is, ha jönni-menni kellett szokatlan időben. Évának lassacskán úgy tűnt, hogy férje és a gyerekek apja a család ritmusán kívül él. Más ritmus szerint. Amit sejtett bekövetkezett. Egy szép, vagy inkább kevésbé szép napon behozott lakásukra egy nőt. Bemutatta:

– Annamária... És figyelte a hatást felesége arcán.

– A feleségem – mondta aztán – Éva...

Leültek. Éva nem szólt.

– A titkárnőm – és szeretjük egymást. Akárcsak azt mondta volna „szeretjük a hortobágyi palacsintát.”

A nőnek tényleg titkárnő kinézése volt. Elegáns öltözet, csodásan gondozott haj a TV-ben legújabb reklámozott hajformálószer illatával, lakkozott körmök...

– Értem – felelte Éva halkan – Szóval válunk?

– Nem, kedvesem, nem úgy gondoltam.

– Nem akarok közéték állni, családi boldogságotokat megrontani... – így Annamária.

– Boldogság? – mélázott el Éva.

– Igen, igen – peregtek a szavak Annamária ajkán – de megértheted, nő vagyok én is, vágyom a boldogságra...

- Négy gyermekünk van – vetette közbe a feleség.
- Igen, tudom és máris szeretem őket, mintha enyé-
im lennének...

Éva fölállt:

- Már hetek óta sejtettem, hogy valami nincs rendbe
körülötted Géza - ...Szóval válunk?

- Nem, nem - kiáltotta Géza, - de hát te is megérthe-
ted, hogy a négy gyerek mellett én már csak amolyan
ötödik kerék volnék... Én megértem, mint anya felelsz
a gyermekekért...

- És Te mint apa, nem?

Bodri eddig szokott helyén a sarokban feküdt és bár
álmot színlelt, figyelt. Most hirtelen felült. Vakkantott
egyet. Mindnyájan odanéztek.

- Mint egy kis fekete ördög – állapította meg Anna-
mária... de már nem folytathatta, mert Bodri odaug-
rott eléje és éktelen csaholásba kezdett. Tisztában volt
a helyzettel. Gazdikát védenie kell.

Géza hiába parancsolta vissza helyére Bodrit, nem
engedelmeskedett. Annamária felállt:

- Talán majd máskor... és kisietett az előszobába. A
férfi utána. De a Bodri is. Addig ugatta, míg kívülről be
nem tette az ajtót. Nem is ő, hanem Géza.

* * *

Elváltak.

Éva magával vitte a négy gyereket. Kiköltözött velük
az erdő közelében téliesre átalakított nyaralójukba. Az
otthagytott városi lakásba beköltözött az új asszony. A
nyaraló nem volt túl kényelmes, de jól elfértek benne.
Autó volt, tudta a gyerekeket iskolába vinni, hozni. Be-

dolgozott. Egy vállalatnak gépelt, haza hozhatta a munkát. Családi pótlékkal és férje gyermektartási pénzével valahogyan megéltek. Bodri maradt gazdájánál, aki nem tudott megválni tőle. Tulajdonképpen feleségétől sem akart igazán. Úgy gondolta, hogy életéből feleségéé és a gyermekeké hatvan százalék és negyven Annamáriaé. Éva tiltakozott. – Jó – mondta a férje – akkor legyen hetven százalék a tiétek, harminc százalék Annamáriaé. Az ilyen alkuból Évának elege volt. Mit képzelsz az ő katolikus férje? Ezt fogadta az oltár előtt? És a négy gyerek? Felháborodott, botránkozott, kiábrándult... Egyik-másik barátnője nem értette őt: – Ma mindenki így csinálja, mit izgatod magad? És a négy gyereked? – Éppen ez az – felelte, ne legyenek olyanok mint az apjuk. És ha már ilyen bölcs tanácsokat adtok, ti elfogadnátok a hetven-harminc százalékos kapcsolatot? – Erre nem volt mit felelniök.

Hetek múltak, életük a kis tanyán kialakult. A gyerekek a kertnek örültek legjobban. Egyet-mást a konyhára meg is termelt.

Jött az ősz, színesedett az erdő, a hegyoldali szőlők pirosolni kezdtek, lassan már fűteni is kellett. Volt mi-ből. Az erdészné – nem messze tőlük jószívű asszony volt –, sok más mellett, ebben is segítette őket. Nem fáztak.

* * *

Az új boldogság a régi lakásban nem tartott soká. Bodri volt az oka. Bizony meg-megmorogta az új asszonyt. Nem tudtak megbarátkozni egymással. Alighanem egyikük sem kívánta az új barátságot. Bodri az

új gazdikával, Annamária pedig a négytálpig becsületes pulival. Így ment ez egy darabig. Annamária végül cselhez folyamodott. Gyereket nem akart. Egy külföldi vendégeket is fogadó titkárnő nem járhat nagy hassal... De kutyát szívesen. Nem egy ilyen parasztkutyát. Hanem egy pedigréset, amelyik tud társaságban is viselkedni. Nem mint ez a fekete szőrmók. Még a szemét sem látni soha...

Géza persze nem szívesen vált volna el kedvencétől... Így kezdődött az elhidegülés... Bodri meg jó kutyáosztónéval megérezte, hogy nem hagyhatja magát. Ki marad? Ki megy? Vagy ő vagy az új gazdika. Neki ugyan nem gazdikája, de hát enni mégiscsak ő szokott neki adni. Bodri tehát rákapcsolt. Morgott, vicsorított, ugatott, nem evett, morózusan ült naphosszat a kuckójában. A sétáltatást is gyorsan elintézte. Helyzetük tehát egyre jobban kiéleződött. Géza féltette új boldogságát. Bodrin tehát túl kellett adni. Adják oda Éváéknak...

Ezt Annamária nem engedhette. Géza majd utána megy imádott kutyájának és visszatálál Évához. Ő meg mehet... És különben is, bosszút akart állni ezen a dögön... El is tervezte. Kiviszik kocsival jó messzire és kirakják. Aztán boldoguljon ahogyan tud.

Gézát persze szíven találta az ajánlat. De mit tehetett? Annamária makacsul ragaszkodott ehhez a megoldáshoz és már ki is szemelte az új kutyát... Géza kénytelen volt engedni...

Így történhetett, hogy egy szép napon Bodrit betették a kocsiba. Feltűnt neki, hogy nyakörvét nem csatolták föl, hogy nem a kocsi farában kialakított ketrecbe

invitálták, hogy nem Annamária ült a volán mögé, hanem a férfi, a nő meg a hátsó ülésre telepedett és lábához kényszerítette Bodrit. Rosszat sejtett. De aztán elhessegette gyanúját, hiszen az új asszonnyal most mennek először kocsikázni, talán ő akarja így. Persze, hogy így akarta, de más okból mint Bodri gondolta.

Elindultak. A hangulat a kocsiban fagypontra csökkent. Senki nem beszélt, hozzá meg pláne nem szólt senki. Senki nem simogatta. Az új gazdika nem is engedte az ülésre maga mellé, hogy kinézessen az ablakon. Most aztán tényleg kezdett rosszat sejtetni.

A kocsik csak robogott, kanyarodott ide-oda, kiértek a városból. A levegő illatán szimata megérezte, hogy valami erdőben van az útjuk. Géza egyszerre hátra fordult.

– Jó lesz itt?

– Nem bánom – felelte a nő. – Állj meg.

A kocsi az út szélére kanyarodott és nagy zökkenővel megállt. az ajtó hirtelen kinyílt, a nő akkorát rúgott Bodriba, hogy nagy ívben kibukott az erdőszélre.

– Takarodj, te dög! – hallotta még estében, aztán ajtócsapódás, felbőgő motor, és a kanyarban eltűnt a kocsi...

Bodri magára maradt. Föltápáskodott. A rúgástól fájt az oldala, de jobban sajgott kis puliszíve... Itthagyták. Minden nélkül. Azt se tudja hol van. De gondolta, talán majd visszajönnek érte. Gazdi bizonyára. Hova is menne? Jobb ha itt marad és lesi az utat. Hátha mégis visszajönnek érte.

Egy-egy autó suhant el a nedvesedő aszfalton, mert cseperegni kezdett az eső. Bodri bundája is lassacskán

átnedvesedett. De nem tágított. Nem tudta elképzelni, hogy így magára hagyják. Csak ült és várt. Várt reménykedve. Lassan besötétedett. Kuckójára gondolt. Most hol fog aludni? Reflektorok söpörtek végig az úton, de se nem lassítottak, mintha őt keresnék és nem is állt meg egy se. Kezdett éhes lenni. Nem várt tovább, úgylát sötét van, nem látják meg az autósok. Körül kellene nézni. Ide. oda bóklászott a nedves erdőben. Egy kerítésre bukkant. Mögötte kis dúc. Baromfiudvar – árulta el finom piluorra. Itt a vacsora, csak be kellene jutni. Nézte a léckerítést, körüljárta. Egy helyen kis rést látott... Leült és gondolkozni kezdett. Gazdi, meg gazdika sohasem engedték meg, hogy más kezéből egyék. Azt se engedték meg, ha kint voltak a nyaralóban, hogy a szomszédtól csenjen el valami ennivalót... Nem egészen értette, hogy miért nem lehet, de mert gazdika mondta, szót fogadott. Azóta sohasem nyúlt a máséhoz. Kívánt volna enni, de nem mert hozzáfogni. Hát ha gazdika megtudja. Nem az új, hanem a régi, az igazi. Hogy szégyellné magát előtte. Megfordult és visszaballagott út menti helyére. Ahol kirakták. Már bőrig ázott, éhes volt és álmos... Lekuporodott egy bokor alá. Talán el is aludt...

* * *

Rövidke kutyaélete idején még sohasem fázott. De arra ébredt, hogy didereg. Átázott göndör bundácskája bőréhez tapadt. Gyöngének érezte magát, de azért valahogyan talpra állt. Ráésmélt a rideg valóságra. Kidobták. Kidobták ide az erdőszélre, ismeretlen helyre.

Éhes is volt, fázott is. Nem tudta mihez kezdjen. találékony puliesze mintha cserbenhagyta volna.

Felkelt a nap. Sugarai egyelőre csak az erdő fái, ágai, levelei között kerestek utat maguknak. De ahogy egyre följebb emelkedett, túllépett a fák koronáján és már az út aszfaltját simogatta. Elérte Bodri nedves bundáját is. A madarak már hajnal óta csiviteltek, de hangjuk eddig nem jutott el éleshallású füléhez. De most, hogy a nap sugara átmelegítette, meghallotta őket. Sőt valami mást is. Mintha valahonnan messziről, az erdő túlsó széléről harangszó foszlányai érkeztek volna keveredve a reggeli szellőtől mozgásba hozott levelek susogásával... Fülelt. Valahogyan ismerősnek tűnt éles kutya-hallásának ez a harangszó. Elindult arrafelé. Oldala a tegnap elszenvedett rúgástól még most is fájt. Nem is tudott egyenesen járni. Sántikált. De azért csak ment. Ment abba az irányba ahonnan a harang szólt. Már tudta, hogy nem érdemes itt az útfélen várni, lesni, hát ha gazdi érte jön. Tapasztalta, hogy nem érdemes. Sem tegnap, de még ma reggel is több autó suhant el mellette az úton. Néha csaholt is egyet, hogy észre vegyék. Hátha kell valakinek. Nem kellett senkinek. Hát ezért... belátta, nem érdemes várni. Egy ittfelejtett kutya, ugyan kinek kell?

Így hát vonszolta magát fáradtan, fájósan, éhesen a harangozás irányába. Eleinte sűrűbb lett az erdő. Talált egy pocsolyát. Lefetyelt belőle néhány kortyot, aztán tovább ment. Hosszúnak tűnt az út, de a harang egyre közelebbről hangzott. Ritkultak az erdő fái is. Gyerekhangokat hallott. Alig vonszolta már magát, de csak ment tovább. A hangok irányába. A harang már nem

szólt. Valahol az erdőszélen túl rétet látott. Ott játszottak a gyerekek. A hangjukról felismerte őket. Odáig el kell jutnia – gondolta. Majd segítenek rajta. És ment tovább. A fűben már majdnem csak kúszott.

Azok észrevették.

– Nézd, anyu, egy kutyus... és már szaladtak feléje.
Felismerték:

– Bodri! – kiáltották. – Hogy kerülsz te ide?!

Érezte, hogy valaki ölbe veszi. Simogatja, szólítgatja:

– Bodri, Bodrikám... Hozzátok ide hamar a szalámis kenyeret...

Bodri lehunyta a szemét: gazdikája ölében volt. És boldog volt. Nagyon boldog... arra gondolt, hogy mégsem kellett csalódnia az emberekben...

A tiszteletdíj

Csörrent a vekker: öt óra. Dózsa atya fürgén pattant ki az ágyból. Testes kis ember volt, gömbölyded pocakkal. Már is rohant a tusolóba, hogy teljesen fölébressze magát. Nem szeretett lustálkodni, pedig hajlama volt rá. Hát éppen azért. Olyankor hajtogatta is saját magának: a lustaság az ördög párnája.

Éppen kibújt a zuhanyozó jótékony permete alól, amikor csöngettek.

– No – kapta föl a fejét. – Ilyen korán?

Valahogyan letörölközött, magára kapta fürdőköpenyét, belebújt nadrágjába és a konyhába sietett. Emeleti ablakából a ház bejárata elé lehetett látni.

– Tessék! – dugta ki fejét csatakos frizurájával a félig nyitott ablakon.

Egy férfi állt a kapu előtt. Negyven év körüli, borostás arc...

– Jó reggelt – mondta.

– Jó reggelt, vagy inkább jó hajnalt – mosolygott Dózsa atya. – Mit óhajt?

– Eresszen be, majd elmondom. – A hangja érdes volt, majdnem parancsoló.

A pap nem felelt mindjárt. Éberén gondolkodott. Aztán megkérdezte:

– Beteghez akar hívni, vagy segílyt kér?

– Egyiket se. De fontos. Magának is, meg nekem is.
– Jól kezdődik ez a nap – gondolta Dózsa atya, aztán:
– Beengedem, ha táskájából kiveszi a sprét és leteszi arra a kőre.

– Milyen sprét? – tetetett csodálkozást a másik.

– Maga jobban tudja, mint én. Várok. De addig nem engedem be.

Csend. Majd némi motozás után előkerült a kis henger a táskából.

– Légyirtó – mondta, – de ha fél tőle...? – Vállat vont és letette az ajtóval szemben a jelzett kőre: – Most már nyugodt?

– Nyugodt nem vagyok. De beengedem.

Úgy amint volt, lesietett a lépcsőn és ajtót nyitott. A férfi azonnal belépett.

– Na faterkám, – mondta – ide a dohányt. – A hangja durva volt.

– Sajnos azzal nem szolgálhatok. Nem dohányzom.

– De azért valami perselypénze csak adódik. Tegnap vasárnap volt és sokan voltak itt. Láttam...

– Jól látta. De megintcsak sajnos, mert a gyűjtést még este levittük a plébániára. De ami a pénztárcámban akad, szívesen odaadom.

– Ó, de nagylelkű! És mennyi van a bukszájában?

– Mindjárt leszámolom. Itt, ön előtt. – Már húzta is elő nadrágja farzsebéből kopott pénztárcáját. – Tartsa a markát, beleszámolom.

524 forint volt benne. A férfi gyorsan zsebre vágta:

– Faterkám, ez nem elég. Majd végig kutatom a házat, templomát.

– Nem ajánlom. Hat órákor jön a sekrestyés és ha magát itt találja, abból baj lesz. De van egy ajánlatom. Látom nagyon kell magának egy kis pénzecske. Ha ez az 500 nem elég, gondolom a megbízója elbánik magával.

– Nincs megbízóm... azaz a feleségem...

– A felesége? – lepődött meg az atya. – A női egyenjogúság címén a felesége a bandavezér?

– A gyerek a beteg... műteni kellene... hát ezért... De mi az ajánlata? – kérdezte magabiztosságába némi-
leg meginogva a másik.

– Nézze, a Skarlát Kiadó mesét rendelt nálam. Ma kell leszállítanom a kéziratot. Nem volna kedve elvinni?

– A meséjéből elegendem van. Adjon tízezret és békében hagyom.

– Ön rossz üzletember. Ennyi pénz nincs nálam. A kéziratért húszezret fizetnek. Ha elviszi, magáé az egész.

– Büdös csuhás, csapdát állít nekem?!

– A' bizony. Húszezer forintos csapdát.

– Ne húzza az időt. Mindjárt itt a sekrestyése, s abból bunyó lesz.

– Nem. Ő jó ember. Nem verekedős és hallgat rám. A barátaimat nem bántja.

– És maga elhitei ővele, hogy a barátja vagyok?

– Nekem ilyen barátaim szoktak lenni... Ő ezt tudja. De én is azt mondom, ne húzzuk az időt. Ne kelljen magyarázkodnom. Hozom a kéziratot, írok egy levelet, maga elviszi a Kiadóhoz. Ma 10 órákor kell leadni. Fel-

veszi a húszezret, aztán éljen boldogul. Föl is kísérhet. Nincs itt a házban senki.

Fölballagtak a lépcsőn. Dózsa szobájában az írógéphez ült, lekopogtatott néhány sort, borítékot vett elő, megcímezte, belecsúsztatta a levelet.

Az ember gyanút fogott:

– Olvassa föl, mit írt.

– Nagyon szívesen. – Kihúzta a levelet a borítékból: „Kedves Ali, a kéziratot e sorok átadója, kedves barátom, hozta el nektek. Én nem érek rá bevinni, de nem akarom a megbeszélrt határidőt túllépni. Az ígért honoráriumot, a húszezret, kérlek add át neki. Az aláírt nyugtát is küldöm vele. Ölel balga barátod: Barna.” – Jó lesz így?

– Mutassa.

Az ember átfutotta a sorokat. Egyre bizalmatlanabb lett. Ilyen olcsón ennyi pénzhez jutna?

Dózsa kivette a fiókból a nyugtatömböt, kitöltötte húszezerre és aláírta.

– Tessék.

A szekrényhez lépett, kihúzta a kéziratcsomót és odanyújtotta az embernek. Az még tovább gyanakodott:

– Ennyire megbízik bennem?

– Remélem megbízhatok. Húszezer nem kis pénz, az átadott kéziratért kézhez fizetik. Igazán nem nehéz szolgálatot kérek érte...

Kissé elgondolkozott:

– Tudja, minden emberélet kedves az Istennek. A papok élete meg különösen ebben a papszegény világban. Az Egyháznak, no meg nekem magamnak is meg-

ér az életem húszezret. Sejttem, hogy nem csak sprét hozott magával. Van a táskájában revolver is, ha jól látom. Az is megér húszezret, hogy ne legyen emberölés...

Az ember átvette az iratcsomót.

– Most engedjen ki.

Szép őszi reggel volt. A templom körül már sárgult az erdő. A kelő nap bágyadtan küldte sugarait az ébredező tisztásra. A toronyban hatot harangoztak. Az ember gyorsan átvágott a tisztáson és eltűnt a túloldali színes lombos árnyékában. Nem ment messze, behúzódott a bokrok közé. Onnan leste, nem küld-e az a pap fogdmegeket a nyomába. Van telefonja, megteheti. Sokáig ült így. Nem történt semmi.

– Csak megnézi azt a kéziratot – gondolta. Miféle mesét írhat egy pap? Persze értenek hozzá. Szép mesékkel etetik a népet. A prédikációkban is. Hát lássuk csak?

Nekitámasztotta hátát egy fának. Rágyújtana, ha volna mire. Nézegette a kéziratot. Lapozgatott benne. Eszébe jutottak gyermekora mesekönyvei. Elhúzta az orrát... Azok többnyire olyan mesék voltak, hogy valamilyen marxista hülyeséget préseljenek az ember agyába. Ez meg biztosan valami papos propaganda mese.

Újból kifigyelt a bokrok közül. Nem látott senkit és semmit. Vár még. Tudni akarja, hogy az a pap nem hívta-e nyakára a fogdmegeket. Megvárja.

Unottan ült, aztán megint a maga elé tett kézirat után nyúlt. Lapozgatott benne. Bele - bele olvasott. Nem talált benne „vallásos propagandát”. Legalábbis

úgy tűnt neki. Unatkozott. Összerendezte a lapokat. Megnézte a címét, majd olvasni kezdett. Egyik lap a másik után fogyott a keze alatt. Néha elmosolyodott, és egyre gyakrabban. Semmi vallásos maszlag. Igazi mese. A vége felé még el is érzékenyült. Mintha egykori ministráns emlékeit idézte volna föl benne.

Csak vagy fél óra olvasás után, mikor a végéhez ért kapta fel ijedten a fejét. Valaki átfutott a tisztáson. Hát mégis...? De nem! Elnevette magát: - Mikimackó szaladt át a tisztáson és tűnt el szemközt az erdőben...

Órájára pillantott. Kilencet mutatott. Fölállt. Nyújtózott egyet. A mese jóízével lépett ki a bozótból. Óvatosan körülnézett és elindult a város felé. Ahogyan közeledett a szélső házakhoz, a forgalom sűrűsödött. A zaj is. A rossz levegő is. Bizonytalanul lépkedett. A pap ötszáz forintjából kitellett a villamos, a busz meg a metró. Megvette a jegyeket. Tudta már, hogy hová kell mennie, meg azt is, hogy hogyan.

Tíz óra után pár perccel érkezett a Kiadó utcájába. Gyanakvása nem hagyta el azóta sem, hogy eljött az erdőből. De most már félni is kezdett. Így beszaladni a csőbe! A pap dolga egyszerű: telefonál a barátjának, az idehívja a rendőrséget. Ezzel a játszmának vége... Bedobja a kéziratot a kukába és odébb áll. De hátha mégis igaz, amit a pap mondott... Pap, tehát nem csaphat be! És ha igaz amit mondott pár percen belül húszezer forint tulajdonosa lesz. Tehát: Mindent, vagy semmit! Ja, barátom kockáztatni is kell az életben, különben sem mire sem viszed. Erőt vett magán: lesz, ami lesz... Elindult a hosszú utcán. Igen, ez az. Benyitott a Kiadóba. Ha sikerül, új életet kezdhet.

Fél óra múlva húszezerrel a zsebében ismét kint volt az utcán. Most fogják tetten érni! Ez kellett a papnak. Hogy tetten ériék. De nem történt semmi. Zavaros érzésekkel és zavaros gondolatokkal, jobbra-balra pillantva lépegetett a buszmegálló felé. Senki sem törődött vele. Mindenki ment a maga dolga után. Maga sem tudta miért, arra a buszra szállt, amely arra vitte, ahonnan jött. valami vonzotta vissza az erdőbe, ahol a mesét olvasta. De mi keresnivalója van ott? Minek menjen oda? Valami mégis arrafelé húzta-vonta. Közben gyanakodva lesett körül: nem kísérik-e, nem figyelik-e? Úgy keresztül néztek rajta az emberek, mint a többiek. Mint egymáson. Pedig, ha tudnák! Ha tudnák, hogy húszezer forint van nála! Kezdett magától félni, hogy valami ostobaságot csinál... Hogy hangozan kikiabálja lopott szerencsáját... Sietni kezdett. Vissza... vissza oda... Igen oda... Ott valami jó dolog történt vele... Már loholt az erdőben lefelé... Keresztül a tisztáson... Aztán egyszerre ott állt a templom előtt. Nyitva volt. Nem volt bent senki. Ó, az a pap! Nem akar vele találkozni. Nem. Most nem. Talán majd máskor, hogy megköszönje: nem kellett újra csalódnia az életben... az emberekben, mint már annyiszor! Azért lett belőle csavargó, betörő, mesemondó: a felesége, a beteg kislánya... Mélyet lélegzett. Bement a templomba. Körülnézett. Schol senki. Óvatosan előhúzta a húszezeret és leszámolt belőle tízezeret, belegyömöszölte az egyik nagy perselybe. Egy darabig ott álldogált még. Nem értette saját magát. Azt sem, amit tett. De jólesett neki...

Az életmentő mese

Mikimackó felfedezi a havasokat

Már bent ültem a dobogókői autóbuszban, amikor tompa brummogásra, susogásra lettem figyelmes. A kalauz széleset mosolygott és nagyot szalutált, amikor a különös hangok tulajdonosa megjelent az autóbusz lépcsőjén. Nyomban felismertem: hiszen ez Mikimackó!

Nagy hátizsák húzta a vállát és izzadt homlokát törülgetve körülnézett, hol talál helyet.

Mellettem volt az egyetlen üres hely, így hát nem sokat válogathatott.

– Szervusz Mikimackó! – köszöntöttem. – Telepedj le mellém.

– Szervusz Imre atya, örülök, hogy találkoztunk. Hova, hova? – érdeklődött, s közben azzal bajlódott, hogy kihámozza magát hátizsákjából.

– Ide megyek a Pilisbe, néhány barátom táborozik ott. Meglátogatom őket.

Mikimackó lekicsinylően biggyesztette az ajkát, de azért azt felelte: „Az szép” –, mert hiszen udvarias mackó volt világegyetében.

Közben segítettem, hogy mihamarabb kibújjon hátizsákjából. Mikor ez végre sikerült, hamar leült és az ölébe vette.

– Mondd kérlek, nem volna jó talán a poggyásztartóban elhelyezni? – ajánlottam és nagy készséggel meg is ragadtam azt a hátizsákot, hogy segítsék. Ő azonban görcsösen fogta, nem engedte.

– Tudod, Imre atya egyszer nagyon pórul jártam ezzel. Utaztam a nagynénimhez a Mármarosi havasokba és feltettem a poggyászsomatom a poggyásztartóba. Volt benne jófajta mézecske (itt Mikimackó megnyalta a szája szélét) hiszen hosszú volt az út, kellett az útravaló. Igen ám, de egyszerre csak dühös kiabálásra ébredtem – mert épp egy kicsit elszunyókáltam. – Hát képzeld, az a méz valahogyan kicsorgott és éppen egy kifestett elegáns hölgy frissen dauerolt hajára. No lett ebből hadd el hadd. Az a túlontúl szép dáma visított, rendőrért kiabált és azt merte mondani, hogy az ilyen tökfilkó mackó – már minthogy engem be kell csukni az állatkertbe. Meg ehhez hasonlókat kiabált. Erre én is mérges lettem és azt találtam mondani, hogy a mackók tőzsomszédságában a majomketrecben van még egy fenntartott hely a számára. – Mindenki nevetett, nekem meg gratuláltak. Mégis jobbnak láttam a következő állomáson sürgősen leszállni, mert az a perszóna képes lett volna engem beerőltetni az állatkertbe. Engem, Mikimackót!

Így hát nem forszíroztam tovább a dolgot a hátizsákkal, hanem megkérdeztem:

- És te kérlek hová igyekszel?
- A havasokba – mondta nagy öntudattal.
- Miféle havasokba? – kérdeztem meglepődve.
- Hát a havasokba – felelte.

– Nem értem Mikimackó, errefelé nincsenek havasok.

– Dehogy nincsenek, – mondta és megvetőleg pillantott rám. Aztán magyarázólag hozzátette: – A mármárosi nagynéném mondta, hogy a hegyvidéken az úgy van, hogy a hegyek egyre magasodnak, elmaradoznak az erdők, aztán a bokrok is, végül már fű sincsen csak szikla, meg szakadék, aztán kezdődik a hóvidék. Persze – tette hozzá magyarázólag – az már nagyon magas van. És ott ródlizni is lehet. Nyáron is.

– Hm – morogtam elgondolkozva, de nem maradt már időm, hogy tovább faggassam, mert az autóbusz megállt és le kellett szállnunk.

Megcsapott bennünket a friss pilisi levegő, az erdők illata. Pillangók kergetőztek a napsütésben és láthatatlan ezernyi ezer rovar zümmögése töltötte be a levegőt.

Mikimackó érezni vélte a havasokról errefelé fújdogáló hideg, jószagú szellőt is.

– Merre indulsz Mikimackó? – kérdeztem nagy érdeklődve.

– Hát amerre a legmagasabb – felelte a legtermészetesebb hangon.

– És Te, Imre atya?

– Ó, én csak ide megyek a közelbe, ezen az erdei úton.

– Hát akkor a viszontlátásra – dörmögte.

– Viszontlátásra, Mikimackó.

Ő nekivágott a legmeredekebb lejtőnek én meg balagni kezdtem az erdei úton felfelé.

Mikimackó tehát nekivágott, hogy felfedezze a pilisi havasokat. Amint így kapaszkodott a meredeken egy-

szerre csak egy tisztásra ért, azon csinos házacska állott, a ház körül gyümölcsös, gondosan bekerítve.

– Hm – gondolta Mikimackó – ez biztosan a vadőr háza. A vadőrök meg olyan emberek – filozofált tovább – akik méhest szoktak tartani! Ahol pedig méhes van, ott méz is van. Meg kellene a dolgot közelebbről nézni. Meg is nézem!

Az elhatározást tett követte. Odasomfordált a kerítéshez és bekukucskált.

– No, az én finom mackó orrom nem csapott be – szögezte le elégedetten. – De hol is lehetne észrevétlenül bejutni?

Óvatosan kezdte járni a kerítést. Nem sokáig keresgélt, máris talált alkalmas nyílást, ahol a feje befért.

No Mackó, most rajta – biztatta magát – s kezdett nyomakodni a résen befelé. Izzadt, szuszogott és egy darabig nagyszerűen ment is minden, de aztán megakadt. Se előre, se hátra.

– Most mi lesz? – gondolta elrémülve. – Ha itt találunk menten karikát dugnak az orromba.

De nem volt ideje, hogy ennek szörnyű következményeit végiggondolja, mert egyszerre csak nyílt a ház ajtaja és kijött egy gyerek, kezében egy csupor, meg ecset. Körülnézett. Mikimackónak még a lélegzete is elállt. A fiú letette a csuprot és nagy szakértelemmel kezdte a kopott kerítést átfesteni zöldre. Lassan haladt a munkával, nagyon gondosan végezte. De Mikimackó kiszámította, hogy még így is napszállta előtt odaér hozzá. És mi lesz akkor! Átkozta azt a percet amikor eszébe jutott, hogy idegen mézecsét kóstolgasson.

Egyszerre csak kiáltás hallatszott a házból:

– Karcsi, gyere be! – Úgy látszik az édesanyja hívta. Karcsi letette az ecsetet és besietett.

– Hátha most történnék valami – gondolta Mikimackó. Mondjuk földrengés támadna, vagy ilyesvalami és kidőlné a kerítés. Észre sem vette, hogy mialatt ilyen mentőötleteken törte a fejét, hipsz-hopsz vidám ugrándozással megjelent a fák tetején Lurkó mókus. Nagy imposztor volt őkelme. Mindig azon járt az esze, hogy kit hogyan tréfálhatna meg. Most is a fa tetejéről egykettőre észrevette Mikimackót szorult helyzetében és nyomban átlátta, hogy mi is itt a teendő.

Egészen halkán, észrevétlenül odaugrált a festékes csuporhoz, ügyesen felkapta, s azzal huss, fel a fára, éppen Mikimackó ama testrésze fölé, mely a kerítésen kívül rekedt. aztán jó irányt véve, leöntötte Mikimackóra a zöld festéket.

– Jaj – kiáltott fel Mikimackó ijedtében – mi történt?! De nem tudott hátrafordulni, így fogalma sem volt arról, hogy mi esett meg vele? Hiszen ma még nem is evett semmit, csak egy icike-picike mézecsकét reggel és az neki sohasem szokott ártani. Még ha aludtjejet evett volna, s utána dinnyét! De hát ilyenről szó sem volt.

Nem töprenghetett azonban sokáig, mert egyszerre csak egyik nagy lapulevél alól Hősike mászott elő.

– Szervusz Mikimackó – köszöntötte – mit csinálsz itt?

Mikimackó rögtön komoly és fontoskodó ábrázatot öltött. Utóvégre egy ilyen hőscincér előtt nem árulhatja el, hogy milyen bajba jutott.

– Kérlek szépen – mondta – én a tudomány áldozata vagyok.

– Hogyhogy? – érdeklődött Hősike s miközben megpödörte bajuszát, leült Mikimackóval szemben.

– Kérlek szépen, én tanulmányozni akartam a pilisi méhek életét, de nehogy befolyásolják őket az én tudományos megfigyeléseim, észrevétlenül akartam őket megközelíteni és most itt rekedtem.

– Igazán sajnállak, – felelte Hősike. – De mit is lehetne csinálni? Elhallgatott és gondolkozott. Majd kis idő múlva felderült az arca: – Megvan, mondta, szólok Malackának. Ő ilyen kerítésügyekben szakértő. – El is sietett nyomban.

Mikimackó ezalatt sértődött arcot vágott, mint ahogyan az a tudomány igazi áldozatához illett. Így várt egy darabig. Csakugyan óvatos rőfögések közepette egyszercsak megjelent Malacka, akinek Hősike mutatta az utat.

– Mindent tudok – Mikimackó – mondta részvéttel.

– Kérlek segíts rajtam Malacka, így bekerül majd neved a halhatatlanok közé, akik segítői voltak a nagy tudományos kutatóknak.

Malacka mindent el is követett, hogy azok közé a halhatatlanok közé kerüljön és teljes súlyával nekidőlve a kerítésnek ide-oda dörgölte a léceket. Hősike közben biztatta Mikimackót.

– Most próbálj kibújni.

Malacka nyomása alatt a kerítés ide-oda hajlongott, Mikimackó pedig teljes erejével azon volt, hogy szorult helyzetéből szabaduljon. Egy erősebb nyomásnál egyik lécc engedett és zsupsz! Mikimackó kihuppant a föbe.

– Köszönöm – kiáltotta – szabad vagyok!

Malacka abbahagyta a munkát: – Szívesen Mikimackó máskor is!

– Remélem nem lesz rá többet szükség – felelte gyorsan Mikimackó.

Malacka aztán elballagott, Hősike meg kimászott Mikimackóhoz: – Most mit csinálsz? – kérdezte.

– Folytatom a tudományos kutatásaimat.

Hősike nagy tisztelettel nézett rá: – Mit fogsz kutatni?

– Havasokat!

– Miket? – Csodálkozott Hősike.

– Havasokat.

– Hát az mi?

– Nagy magas hegycsúcsok, amin nincs fa, se bokor, se fű, csak hó. Még nyáron is. És ott ródlizni is lehet.

– Mikimackó, itt ilyen nincsen.

– Minden magas hegyvidéken van. Itt is kell lenni.

– Én már nagyon régen járom itt a vidéket, de még ilyet nem láttam. De még az öregjeim se emlegették, hogy ilyen volna a környéken.

– Hát éppen azért indultam neki, hogy felfedezzem.

– Mikimackó, ha megengeded én veled tartok.

– Jó, mondta Mikimackó, nem bánom.

– Akkor hát induljunk.

– Induljunk – és megpróbált felállni, de nem sikerült. Kezdett tapogatni maga körül és akkor látta, hogy körülötte csupa zöld festék minden. – Szóval leragadtam – gondolta szomorúan. De nem akart Hősike előtt szégyenben maradni azért előre küldte: – Hősike nézd meg kérlek, hogy ott a nagy mohos fán túl van-e út?

Hősike, aki boldog volt, hogy ily nagy tudós kutató-sainak részese lehet, nyomban engedelmeskedett.

Mikor Mikimackó egyedül maradt teljes erejéből nekirugaszkodott és sikerült végre egy csomó ráragadt fűvel együtt felkelnie.

– Erre lehet menni! – Kiáltotta Hősike a nagy mohos fától.

– Megyek! – brummogta vissza Mikimackó.

Amikor aztán beérte Hősikét, így szólt hozzá:

– Hősike, Te jól ismered ezt a vidéket, menj csak előttem. Az a fontos, hogy mindig fölfelé végy irányt és arra, amerre a fák ritkulnak.

Elindultak tehát. Hősike ment elől a kapott utasítás szerint, utána Mikimackó cammogott.

Amint így kapaszkodott feljebb, egyre feljebb lassan rájuk esteledett.

Mikimackó már nagyon fáradt volt és kezdte őszintén sajnálni, hogy ilyen nagy tudományos kutató útra vállalkozott, éppen azon gondolkozott, hogy tábort ütnék és lepihennek. Körülnézett tehát, hol is találna alkalmas táborhelyet. És akkor hirtelen földbegyökerezett a lába: előtte vagy ötven méterre, a ritkuló fák között valami csúcsos dolgok fehérlettek. Egészen izgatott lett.

– Hősike – kiáltotta – állj meg!

Hősike megállt és hátratekintett: – Mi a baj Mikimackó?

– Ott, ott – szólt Mikimackó – előremutatva, fojtott hangon.

– Hősike odapillantott és attól amit látott kunkori bajsza egyszeriben kiegyenesedett.

– A havasok, a havasok, – izgult Mikimackó és mint-hogy Hősike megfordult és Mikimackóhoz közeledett, gyorsan leült.

– Mikimackó – mondta Hősike kételkedve – ezek a, ezek a, hogy is mondjam csak, havasok, ezelőtt két hete még nem voltak itt.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte Mikimackó.

– Egészen biztos. Itt ezen a tisztáson ünnepeltük éppen két hete családommal a feleségem névnapját és akkor semmiféle havasok nem voltak itt.

– Hm – dörmögött Mikimackó és állát elgondolkozva a mancsaira támasztotta – hát akkor hogyan kerültek ide?

– Azt én nem tudhatom – mondta Hősike alázatosan meghajolva Mikimackó tudós hírneve előtt.

– Én azt gondolom –, mondta Mikimackó nagyon óvatosan – hogy úgy nőttek ki a földből.

– Mikimackó, a hegyek nem szoktak nőni, azok úgy vannak. Én még sohasem láttam hegyet nőni. De meg nem is hallottam még ilyesmiről.

Ezen Mikimackó elgondolkozott. Nem akart szégyenben maradni Hősike előtt és azért jó darabig nem szólt semmit. Aztán töprengő hangon így szólt:

– De hát akkor hogyan kerültek ide?

– Talán idehozta őket valaki – kockáztatta meg óvatosan Hősike.

– Én is úgy gondoltam – mondta Mikimackó. – Persze, tette hozzá, nem is lehetett másként. Valaki idehozta. De ez most nem is fontos. Fő, hogy itt vannak és mi megtaláltuk. És meg is fogjuk mászni...

– Most már sötét van, Mikimackó. A turisták mindig reggel kezdik a hegymászást. Aludjunk egyet és fogjunk hozzá majd reggel.

– Jó, mondta Mikimackó, aludjunk. És alig hogy ki mondta, már hortyogott is.

– Mikimackó ébredj, mindjárt fel kel a nap, – kiáltotta Hősike, aki már nagyon izgult, hogy bátorságát ebben a kalandban valamiképpen kimutassa.

Mikimackó szokatlan frissességgel ugrott talpra. Tisztában volt ugyanis azzal, hogy micsoda dicsőséget hoz nevének ez a nap ezzel a nagyszerű felfedezéssel.

Most a reggeli világításban még csodálatosabbnak látszottak azok a csúcsok. Szerteszórtan álltak az út szélén., gúla alakúak voltak, meredek oldallal. A színük fehéres szürke, de ilyen messziről a hajnali párában nem lehetett jól látni, hogy hó van-e rajtuk, vagy mi? Mikimackó azért megállapította, hogy sem fa, sem bokor, sem fű nem fedi a lejtőjüket. Nem is lehet az más mint a havasok, amit keresett.

Miután meghányta vetette magában a dolgot, így szólt Hősikéhez:

– Hősike, most megmutathatod, hogy rászolgálsz a nevedre. (Hősike erre kihúzta a mellét). Menj előre felderítőbe és próbálj a legközelebbi csúcsra feljutni és onnan tekints előre, hogy nincs-e ellenség?

Hősike kicsit tekerte a nyakát, de mert nem akart szégyenbe maradni, hát elindult. Feleútról visszaszólt:

– Mikimackó, nem volna jobb, ha ketten mennénk?

– Talán félsz, Hősike? Ne félj amíg engem látsz! Csak eredj nyugodtan. Én leszek a hátvéd.

Hősike továbbment. Nagy óvatosan és hangtalanul meg is közelítette az első havas lábát. Szíve a torkán dobogott, de mert falevél se rezdült, hát megpróbált óvatosan felfelé mászni. Alig tett néhány lépést, visszacsúszott. – Újból megindult. Újból visszacsúszott. Végül már egészen dühös lett. Hiába rohamozta a meredek lejtőt, néhány lépés után csak vissza került a földre. Egy idő után egészen kimerült és zihálva leült. Mikor aztán kipihente magát, indult vissza Mikimackóhoz. Az éppen reggelizett, nyalogatta a mézet, amit magával hozott.

– Lehetetlen arra a havasra feljutni. Olyan sáros, még én sem tudok megkapaszkodni, pedig igazán vasalt bakancs van rajtam.

Mikimackó abbahagyta a mézezt: – Ha már felfedeztük ezeket a havasokat, hát akkor én ródlizni akarok mondta határozottan.

A méztől mindig jó gondolatai támadtak. Így volt ez most is.

– Hősike – szólt –, nézd a szélső havas fölé nyúlik egy ág. Mássz fel rá és ereszkedj le a csúcra, onnan meg csússz le. Én is utánad megyek.

Mindezt oly határozottsággal mondta Mikimackó, hogy Hősike nem mert ellenkezni, de magában nagy ostobaságnak és vakmerőségnek tartotta ezt az ötletet és átkozta azt a percet, mikor Mikimackó szolgálatába szegődött. Mégis úgy tett, mint aki egyáltalán nem fél és elindult.

Minden egyszerűen ment. Ott lógott már a kihajló ág utolsó levelének csücskén és biztatta magát: – No,

egy- kettő- há, há, há... De „romot” nem tudta kimondani.

Mikimackó kihalásztá közben hátizsákjából a távcsövet és azon figyelte, hogy mit művel Hősike

– Rajta, rajta – kezdte biztatni.

Minék is vagyok én Hősike – gondolta magában Hősike, most akkor nem kellene ilyen halált megvető ostobaságra vállalkoznom. Mi is lesz a családommal, a gyermekeimmel... és erre a gondolatra egészen érzékenyedett. El is futotta szemét a könny és amikor magáról megfeledkezve a zsebébe nyúlt zsebkendőért, önkéntelenül eleresztette a kihajló ág utolsó levelének csücskét és – zsupsz! – lehuppant és azután óriási sebességgel csúszott le a havas meredek lejtőjén.

– Bravó, kiáltotta Mikimackó, igazi bátor, hős vagy! Éljen. És szaladni kezdett Hősike elé, hogy megrázza a kezét és gratuláljon neki.

Hősike magán kívül volt a sebességtől és az ijedtségtől.

– Nem láttál ellenséget? – Kérdezte Mikimackó.

– Nem láttam. Igazán nem láttam. – És ezt egészen őszintén mondta Hősike, mert a nagy sebességtől tényleg nem látott semmit és senkit. Aztán hozzátette:

– Most te következél Mikimackó. Van ródli?

– Hogyne, hogyne – felelte elgondolkozva.

– De hogyan viszed fel magaddal a fára? – Érdeklődött Hősike.

– Ő kérlek, az rám van szerelve. Egybe van építve velem. És egészen modern. Ezeket a modern testre szabott ródlikat mostanában zöld színűre festik. Ez a divatszín. Mármint a ródli divatban

- Igazán kíváncsi vagyok – mondotta Hősike
- Bár alapjában véve nem is tudom, hogy olyan fontos-e, hogy én is kipróbáljam azt a, azt a lecsúszást.
- Meg kell tenned Mikimackó. Hiszen, ha magad meg nem tapasztalod, akárki letagadhatná, hogy igazán felfedezted a havasokat.
- Igen, igen, mondta Mikimackó és megvakarta a füle tövét. Most már ő átkozta azt a percet, amikor ebbe a vállalkozásba fogott. Szégyellte is magát Hősike előtt és azt gondolta: Ha Hősike megtette, hát én Mikimackó, ne merném megtenni? Fogta magát és elindult. Felmászott a fára, fel, a kinyúló ágra, annak is a legvégére. Jó lehajolt az ág Mikimackó alatt, úgy hogy majdnem elérte a havas csúcsát.
- Ha Hősike megtette, hát én, Mikimackó ne merném megtenni? – kiáltotta és egy hirtelen elhatározással levetette magát.
- Huss, bumm, reccs! Megrendült a föld, megnyílt a hegyoldal: óriási földindulás lett...
- Jaj, jaj, jaj, rámszakadt Mikimackó, kiáltott a sátor mélyéről egy gyermekhang jaj, jaj, jaj!
- Nem kelsz fel mindjárt gazfickó, – hangzott a táborparancsnok jólismert hangja. – Hiszen hasadra süt már a nap! – És közben olyan erősen rázta meg a sátrat, hogy az valóban rászakadt a kis ministránsra.
- Indulj azonnal mosakodni te öröklusta!
- Nem is kellett biztatni a fiút. Futott az úgy a patak felé, mint a nyúl. De amint hátra pillantott látta, hogy valami barna árnyék iszkol ellenkező irányban a bokrok közé. Meg volt róla győződve, hogy az nem lehetett más mint Mikimackó...

Hogy pedig ez a történet igaz, arról mindenki meggyőződhet, mert a plébánia sátrának oldalán ott láthatók Mikimackó egybeépített ródlíja divatos zöld színének nyomai...

* * *

Lám, ez a mesém megért húszszáz, és még inkább két emberéletet. – gondolta Dózsa atya vidáman, amikor este kiürítette a perselyeket.

A forrás

Nem halál elől menekült ide, hanem a városi élet kényszeréből.

Nem félt a haláltól olykor még kívánta is.

Amikor kivonult ide az erdőbe, számára meghalt a város, a városi élet: már lehetetlenné vált . Csendre vágyott. Egyedüllétre.

Talált is ilyet. Bozótos zúg az öreg tölgyeken túl. Szép hely volt. Csendes is. Gondja csak az maradt, hogy nincs a közelben se patak, se forrás, de még egy vizesgödör sem. Hosszú szöges botjával döfködte a földet, hátha rátalál valami rejtett érre.

Még imádkozott is ezért.

Egy éjszaka álmában vaddisznó csordát látott, valami csapáson csörtetve, tócsához mentek inni. Attól kezdve leste a vaddisznócsapásokat, közben vasvégű botjával szurkálta a földet, hátha...

Nagyszomjasan visszaemlékezett gyermekkori meséire. A jó tündérre, aki valamilyen nagy erdőben eltévedt vándornak utat mutatott a rejtett forráshoz. De az ő erdejében, úgy látszik, nem tanyáznak jó tündérek. Már-már más helyet akart keresni az erdő sűrűjében.

Kalyibája ajtajában ülve ezen tanakodott, amikor egyszerre csak előtte állt egy nő. Nem vette észre, amikor a bokrok közül eléje botlott. Felismerte. A felesége,

akit ott hagyott. Igen, néhány évi próbálkozás után, azt látta jónak, ha kilép az életéből.

Mikor is volt ez? Most döbbsent rá: néhány hónappal ezelőtt... Az asszony csak állt lesütött szemmel. Egy idő után a remete megszólalt:

– Nincs vizem.

– Hoztam, – felelte a másik, és egy termoszt nyújtott feléje.

Némán elfogadta, lecsavarta a kupakját, kihúzta a dugót és beleszagolt. Tea volt benne. Rummal és cukorral. Elfintorította az orrát. Lassan kicsorgatta a teát az asszony lába elé. Az egy darabig szótlanul nézte, aztán elkapta a termoszt s a benne maradt itallal kínálta:

– Igyál.

A remete elhárító mozdulatot tett. Az asszony leállította az edényt a férfi mellé a földre. Az megkérdezte:

– Honnan tudad, hogy itt vagyok?

– Megéreztem, az Úr vezetett ide.

– Az Úr... Nem szoktad... A templomnál érdeklődtél?

– Nem tudom a templomot.

– Nincs messze. Csak az erdő túlsó szélén.

– Nem segítenek onnan?

– Dee...

– Oda jártál vízért?

– Egy darabig... Aztán a magam vizét akartam. – Kicsit elhallgatott, majd hozzátette: – A magam forrását...

– Inkább szomjaztál?

Nem válaszolt.

– Nem is mosakodtál?

Felpillantott az asszonyra:

– Az esőben zuhanyzok... Hajnalban harmat is van.

Elmosolyodott, de a szája szögletében keserűség bujkált.

– Legalább időnként gyere haza... Fürödhetsz, tiszta váltást hozhatsz... Az autót eladtam. – Elhallgatott.

– Itt akarok maradni – szólt halkán a férfi. – Elegem van a városból, az emberekből, a lőtás-futásból...

– És belőlem is – mondta a nő tompán

Rápillantott, de nem szólt.

– Eladtam a kutyákat is... Itt maradsz?

– Igen.

– Télen is?

– Télen is.

– Ide jöhetek én is?

– Látogatóba? Nem bánom, de jobb volna, ha...

– Nem látogatóba. Végleg.

– Folytassuk zavaros életünket, ami elől ide menekültem?

– Mondtam, hogy eladtam a kocsit... a kutyákat is...

– Munkanélküli lettél?

– Nem, de abba hagytam.

– Mit?

– Felmondtam.

– A kocsi, a kutyák árából megélhatsz egy darabig. De azért kár volt, hogy felmondtál.

– Ott akarom hagyni a várost. A zajt, a bűzös levegőt, az egész rohanást, kapkodást...

– De itt nincs semmi. Csak tiszta levegő, csend, mádárdal. Meg tücsökmuzsika is. Nincs rádió, TV, lemezjátszó...

– Nem fog hiányozni.
– Ismerlek... Meddig fogod kibírni nélkülük? És a négy szoba nélkül?

– Üresek.

– A bútorokat is eladtad?

– Nem. De üresek.

– Üresek??

– Hát nem érted? Üresek. Szeretet nélkül üresek.

– Igen... Ez a kalyiba is üres, de sohasem vagyok szeretet nélkül... Nézd: a fák, a virágzó bokrok, a levelek közt surranó napsugár, a lepkék... De minek mondjam? Úgysem érted.

– Dee... – elhallgatott. Majd gondolkozva hozzá tette: – De szeretném érteni...

A férfi kutató szemmel nézett a nő arcába.

– Maradt még benned valami a szeretetre?

– Mondom, hogy eladtam mindent. Állásomat is feladtam.

Előre nyújtotta a két kezét:

– Láthatod, se gyűrű, se karperec... Pedig mind aranyból volt. Csak a jegygyűrű...

Észre se vették, hogy beborult az ég. Szél kezdte rázni a fákat és nagy cseppekben esni kezdett. Megragadta az asszony kezét és behúzta a kalyibába. Az engedte. Villámlott és egy pillanatra bevilágította a szegényes remetelakot.

– Itt maradok veled – suttogta halkan, de határozottan az asszony. – Újra kezdhetünk mindent. Semmink sincs, csak a nincstelenségünk és talán még pislákoló szeretetünk...

Kisütött a nap. Kivezette az asszonyt. A levelekről csepegett a víz, a fűvön csillogtak a gyöngyszemek. Józan hangon szólt:

– A templom papja takarítónőt keres. Elmegyünk és elvállaljuk. Indulhatunk is. Kezébe vette a szöges botját, másik kezével az asszony keze után nyúlt.

Elindultak a szűk erdei csapáson a templom felé. A hozzájuk csapódott bokrok átmedvesítették a ruhájukat. A férfi csak fogta az asszony kezét és vezette. Egy úthajlásnál az ösvény szélesebb lett. Az asszony megállt:

– Itt szúrd le a botodat. Jó mélyen.

– Ugyan... Tiltakozott a másik.

– De, kérlek...

Erősen beszúrta botját a puha talajba. Pár pillanatig vártak. Mikor kihúzta, víz tört magának utat a felszínre.

A férfi csodálkozva nézett rá: – Honnan tudtad?

– Itt és most megmozdult gyermekünk a szívem alatt – mondta halkan.

A férfi behunyta a szemét. – A jó tündér... – gondolta – és megcsókolta a feleségét.

– Nézd, – mondta boldogan az asszony – éppen a kalyiba felé veszi az útját.

– Menjünk utána, ugyan merre törekszik?

Megfordultak és mentek a vízerecske nyomában. Valóban a kalyiba felé folyt.

– Úgyis esteledik már. A templomot holnap is felkereshetjük – mondta a férfi.

Kövétkék a szerény patakocskát új otthonuk felé.

A SZERZŐ MEGJELENT MUNKÁI

Az aranykereszt (ifjúsági regény)	kifogyott
A zöld bőrönd titka (ifjúsági regény)	112,- Ft
A csodálatos kép (ifjúsági regény)	112,- Ft
A tizenegy apostol (ifjúsági regény)	163,- Ft
A katasztrófa (ifjúsági regény)	112,- Ft
Koki (ifjúsági regény)	210,- Ft
Koki meg a haverjai	
Koki egyetlen órája	
Klaudiusz (ifjúsági regény)	340,- Ft
Jegyesekkel beszélgetünk (házassági tanácsadó)	180,- Ft

MEGVÁSÁROLHATÓK:

KORDA Kiadó és Könyvkereskedés
6000 Kecskemét, Lestár tér 2.
Telefon: 06/76/328-977

SZÍV LELKISÉGI KÖZPONT

2022 Tahi, Villator 7-9.

Tel.: 26/387-162

A Jézus Szíve Népkeányai Társaságának a pilisi hegyek lejtőjén fekvő lelkiyakorlatos háza minden szempontból a CSENDET és a NYUGALMAT sugározza.

CSENDEN TALÁLJUK MEG ISTENT ÉS ÖNMAGUNKAT!

A természet szépségeit csodálhatjuk a háznak tájba illő parkjában. Az egyik irányban az erdők és mezők, a másikban a Duna folyik pár száz méterre.

A kápolna, az imaterem, az egyszerűen berendezett egy-ágyas szobák, a szolíd, de bőséges ellátás (elérhető áron), mind erre a CSEND-re irányulnak.

Célunk: a SZENT IGNÁCI LELKIGYAKORLATOK útjára és útján segíteni minden hozzánk érkezőt. Erre alapozott programjaink különböző módúak és időtartamúak.

- rövid 2-3-4 napos lelkiyakorlatok,
- nyolcnapos lelkiyakorlatok – csoportban vagy egyéni vezetéssel,
- csendmeditációk – bevezetés a csendes imába,
- papok és szerzetesek szüleinek lelkiyakorlatok,
- hivatástisztázó lelkiyakorlatok,
- fiataloknak lelkinapok,
- tanfolyamok, bibliodráma,
- egyéni rekollektációs napokra is és felüdülésre egész évben mindenkit szeretettel várunk.

*Mindenben keressük és találjuk meg,
szeressük és szolgáljuk Istent!*

Ára: 249,- Ft (áfával)

Az ismert ifjúsági regények jezsuita szerzője 26 hónapot töltött a makkosmáriai kegytemplom szolgálatában, mint az erdőszélen épült templom lelkésze. Ezen írás ihletét részben az ott töltött évek élményei szolgáltatták.

Megrendelhető: **KORDA Könyvkereskedés**
6000 Kecskemét,
Lestár tér 2.
Tel.: 76/328-977

